

HÃY ĐI RA NGOÀI TRẠI QUÂN

Xin chúng ta cứ đứng giây lát.

Lạy Chúa kính yêu, chúng con biết ơn Ngài vì có thêm đặc ân này được đứng trong nhà Chúa và thờ phượng Đức Chúa Trời hằng sống. Chúng con rất biết ơn vì chúng con vẫn được ban cho đặc ân này trong đất nước. Và giờ này chúng con cũng cảm ơn về những người trung tín này, Chúa ôi, mà nhiều người trong họ, đã phải đi nhiều dặm, hàng trăm dặm để đến. Và một số người sẽ cố vượt—vượt qua trận bão trên đường về, tối nay, để xuống đường cái, băng qua những quốc lộ. Chúa ôi, con cầu xin Ngài sẽ ở cùng và giúp đỡ họ. Xin dẫn dắt họ, Cha ôi. Chúng con cảm ơn Cha về trận mưa nhỏ này, mà tạm thời làm cho không khí mát mẻ cho chúng con.

2 Và, Cha ơi, chúng con cầu xin Cha sẽ gặp gỡ chúng con tối nay trong Lời Ngài. Vì, đó là lý do chúng con nhóm nhau lại, Chúa ôi, là để gặp gỡ Ngài trong Lời. Xin giúp chúng con, Chúa ôi, hầu cho sự nhóm lại của chúng con sẽ rất ích lợi cho Nước Ngài, và để chúng con có thể rất được giúp ích, hầu cho chúng con có thể giúp đỡ những người khác. Xin nhậm những điều chúng con cầu xin này, trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

Xin mời ngồi.

3 Vừa có vài cuộc nói chuyện riêng ở trong đó. Và ngay trước khi buổi nhóm bắt đầu, Bill đã đưa cho tôi một—một khối người như thế đến nỗi tôi—tôi hầu như không biết phải bắt đầu thế nào. Nhưng chúng ta đang cầu nguyện để—để Đức Chúa Trời sẽ ban phước cho anh chị em vì nỗ lực của mình ở lại cho buổi nhóm tối nay.

4 Bây giờ, ý Chúa, sáng Chúa nhật sắp đến tôi sẽ lại có một—một buổi hầu việc nữa. Tôi vừa mới nói chuyện với mục sư, và họ đồng ý.

5 Còn bây giờ tôi ước gì mình có thời gian để nhận biết từng người bạn tốt mà tôi có ở đây, nhưng tôi biết anh chị em đang chờ

đợi. Trời thì nóng. Và tôi—tôi sẽ bỏ qua thì giờ đó, và—và chỉ nói điều này, “Xin Chúa ban phước cho anh chị em.”

⁶ Anh chị em biết đấy, tôi không biết về điều lớn hơn nào mà bất cứ ai có thể yêu cầu tôi, hơn là nói, “Xin Chúa ban phước cho anh chị em.” Hiểu không? Nếu Ngài làm thế, đó là tất cả điều tôi cần, chỉ—chỉ thế thôi. Tôi nghĩ đó từ ngữ lớn nhất trong—trong ngôn ngữ địa phương, “Xin Chúa ban phước cho anh.” Và, bây giờ, và tôi biết Ngài ban phước.

⁷ Và như tôi đã nói với vợ tôi cách đây một lát. Tôi đã—tôi đã cố tắm, vì cơ thể tôi không thể khô. Tôi—tôi có thể lau khô, và rồi người tôi ướt đầm lại. Tôi không lau khô được, và thậm chí, tôi không thể mặc áo sơ mi. Và thời tiết khác với ở Tucson một chút. Trời nóng khoảng gấp đôi thể này, nhưng anh—anh chị em không có một chút mồ hôi. Không có—không có hơi ẩm trong không khí, vì thế trời khô nóng khi anh chị em đi ra ngoài. Anh chị em đặt cái quạt nước ở đó, và nó chẳng có hiệu quả gì. Anh chị em không thể đổ mồ hôi, vì nó mất đi trước khi có thể anh—anh—anh chị em có thể toát mồ hôi. Anh chị em đổ mồ hôi, được rồi, nhưng chẳng hề nhìn thấy nó. Vì vậy, ở đây, tôi đã cố gắng có một thời gian khủng khiếp làm cho khô. Vì thế, và tôi—tôi đang ướt đầm ngay bây giờ.

⁸ Trở lại trong căn phòng đó, và chúng tôi có bảy hay tám người ở trong đấy, mà trong tình trạng khẩn cấp, và phải được chữa ngay lập tức.

⁹ Bây giờ, lý do tôi muốn quý vị ở lại, và mời quý vị đến—đến đây, là bởi vì tôi—tôi cảm thấy điều đó là—điều đó là ích lợi cho chúng ta. Tôi—tôi không muốn làm thế, thưa các bạn. Tôi—tôi nghĩ quá nhiều người trong các bạn, làm điều đó, chỉ đến đây để—để nghe người nào đó, hay lắng nghe điều tôi sẽ phải nói, hay điều gì đó. Tôi—tôi không muốn làm thế. Điều đó chắc hẳn không đúng. Nó sẽ không bày tỏ được tình yêu của tôi đối với các bạn, chỉ đến như thế. Và tôi không tin rằng các bạn đến... Mặc dù, tôi biết các bạn yêu mến tôi, như tôi yêu mến các bạn. Và—và vì vậy tôi—tôi—tôi biết điều đó, nếu không các bạn sẽ không làm những việc mà các bạn làm. Vì thế tôi nghĩ khá nhiều về các bạn, đến nỗi tôi không muốn để các bạn ngồi trong sự

nóng gắt và các thứ, như thế này, nếu tôi không nghĩ nó là điều gì đó giúp các bạn.

¹⁰ Thế thì, trước khi đến đây, tôi luôn cố gắng hết sức, trước Đức Chúa Trời, để chọn ra điều gì đó quen thuộc, một lời Kinh Thánh nào đó, và cầu xin sự hướng dẫn của Ngài, là điều cuối cùng trước khi đi. “Xin giúp đỡ, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, bằng cách nào đó, ban—ban cho tất cả những người yêu dấu này điều gì Ngài có thể cho họ.”

Và tôi trông mong, và tin rằng, tôi sẽ sống với anh chị em. Tôi tin rằng đây là khoảng cách ngắn nhất mà chúng ta có, trong khi chúng ta đứng với nhau như thế này. Chúng ta sẽ ở chung với nhau trong cõi Đời đời. Hiểu không? Tôi tin điều đó. Tôi—tôi—tôi tin điều đó.

Và tôi muốn giúp đỡ các bạn. Và tôi, nếu tôi nói điều nào sai, thì Cha trên Trời biết không phải bởi vì tôi định làm thế; chính là vì tôi làm điều đó mà không biết; tôi có thể làm điều đó mà không biết.

¹¹ Cho nên, biết rằng, vì Phúc âm, mà anh chị em là trách nhiệm của tôi, và nằm trong tay tôi, tôi sẽ luôn luôn giữ cho anh chị em làm đúng theo từng trang trong Kinh Thánh này. Và—và tôi...

Nhiều lần người ta đến với tôi, và nói, “Anh Branham, nếu anh chỉ bước ra khỏi đây và nói ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY’ với đứa con nhỏ của tôi bị đau, thì nó sẽ khỏe mạnh. Đi ra và chỉ nói, ‘Nó sẽ khỏe mạnh.’ Tôi muốn anh làm chỉ thế thôi.”

¹² Vậy thì, điều đó là trung thành và thú vị. Tôi thật cảm ơn điều đó biết bao! Nhưng, các bạn biết, tôi không thể làm thế cho đến khi Ngài phán với tôi, trước đã. Hiểu không? Tôi có thể cầu nguyện cho đứa trẻ, làm tất cả những điều tôi có thể làm.

Nhưng, các bạn biết, điều gì xảy ra nếu tôi đi ra ngoài với lòng nhiệt thành và nói thế? Đấy, nếu tôi nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY,” điều đó thật sự chỉ được nói như vậy bởi nhiệt tình của tôi. Hiểu không? Hiểu không? Và rồi nó có thể xảy ra, và nó có thể không xảy ra. Nhưng, sau đó, điều gì xảy ra nếu cũng người đó dưới lòng nhiệt tình của tôi, mà không lành bệnh? Thế thì, người đó có thể ở trong một—một trường hợp đôi khi nửa sống

nửa chết, rồi lòng tự tin của họ ở đâu? Họ sẽ sợ rằng tôi có thể lại ở trong sự nhiệt tình lần nữa. Hiểu không?

Vì thế, khi tôi nói điều đó, tôi muốn dứt khoát rằng nó đúng, với tất cả điều tôi biết. Và rồi khi Ngài phán với tôi, tôi có thể cứ nói điều Ngài đã bày tỏ cho tôi. Cho dù tốt hay xấu, tôi cũng phải nói. Và đôi khi nói những điều ấy không—không làm vui người ta. Nhưng, tuy nhiên, nhiệm vụ của tôi buộc phải nói cho dân sự những—những điều xấu mà sẽ xảy đến với họ, cũng như tôi buộc phải nói cho họ biết những điều tốt mà sẽ xảy đến với họ.

¹³ Và, sau cùng, chúng ta muốn có ý của Chúa. Đôi khi ý Chúa trái ngược với lòng ao ước của chúng ta. Nhưng, tuy nhiên, nếu chúng ta muốn theo ý Chúa, thật là quý để biết rằng điều xấu sẽ xảy đến với chúng ta, nếu đó là ý Chúa. Cho dù tốt hay xấu, đều là ý Chúa mà chúng ta muốn làm. Và tôi biết chúng ta nhìn nó trong cách ấy.

¹⁴ Bây giờ, tôi—tôi biết anh em đồng lao ở đây thường có những sứ điệp dài ba mươi phút, hai mươi đến ba mươi phút vào tối Chúa nhật. Và tôi—tôi không biết mình có thể làm được như thế hay không, vì thế tôi—tôi sẽ cố gắng hết sức.

¹⁵ Bây giờ, tôi nghĩ có lẽ báp-têm ngay sau giờ này. Tôi nghe họ đã làm báp-têm một nhóm nhiều người sáng nay. Thường xuyên, có lẽ báp-têm ở đây, luôn mọi lúc. Các mục sư truyền đạo, Giám Lý, Báp-tít, Trưởng Lão, hội thánh của Đức Chúa Trời, Lutheran, cho dù là gì đi nữa, đang đến đây và chịu báp-têm trong Danh của “Chúa Jêsus Christ.”

Và trước mặt Đức Chúa Trời, khi tôi phải đứng ở Tòa Phán xét, tôi phải trả lời cho điều đó. Và nếu tôi thật trong sạch trong suy nghĩ của tôi, được xưng công bình trong mọi việc trong cuộc đời tôi như tôi có về điều đó, thì tôi đã sẵn sàng cho sự Cất lên ngay bây giờ, vì tôi biết đó là Lễ thật Phúc âm. Hiểu không? Đó là Lễ thật.

¹⁶ Không có một lời Thánh Kinh trong Kinh Thánh nói người nào đó đã từng chịu báp-têm cách khác ngoài như Danh Đức Chúa Jêsus Christ. Chỉ có mạng lệnh của “Cha, Con, và Thánh Linh,” là chỉ... “Hãy đi khắp thế gian, giảng dạy cho muôn dân,

nhơn Danh Cha, Con, và Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ.” Không phải trong...không gọi chức danh này qua họ; nhưng làm phép báp-têm cho họ trong *Danh* của Cha, Con, Thánh Linh, là “Đức Chúa Jêsus Christ.”

¹⁷ Mọi người trong Kinh Thánh đều chịu báp-têm nhơn Danh Đức Chúa Jêsus Christ. Và Kinh Thánh nói, rằng, “Hễ ai bớt đi một Lời ra khỏi Nó, hay thêm một lời gì vào Nó, trong bất cứ cách nào, thì khốn thay cho họ.” Vì thế tôi sợ, thêm điều gì đó hay bớt Nó đi từ Kinh Thánh.

Nhiều lần tôi gặp phải rắc rối, nhưng tôi vẫn giữ đúng. Ngài là đồn lũy tôi. Đó là lý do tôi phân cách khỏi nhiều người bạn. Họ đã xa lìa tôi bởi vì điều đó. Nhưng miễn là tôi giữ Người Bạn này ở đây, là Chúa Jêsus! Và Ngài là Lời. Cho dù, con đường gặp ghềnh, khó khăn đến đâu, Ngài đến cách ấy. “Và nếu người ta gọi Chủ nhà là ‘Bê-ên-xê-bun,’ phương chi là các môn đồ của Ngài?”

¹⁸ Vậy thì xin Chúa ở cùng tất cả anh chị em và ban phước cho anh chị em suốt tuần này, và ban cho anh chị em điều tốt nhất mà tôi có thể cầu nguyện để Đức Chúa Trời ban cho anh chị em, là lời cầu nguyện của tôi.

Bây giờ chúng ta sẽ đọc từ Lời quý báu.

¹⁹ Và—và bây giờ hãy nhớ, lần nữa, tối thứ Tư...Có buổi cầu nguyện giữa tuần hay việc gì không? [Anh Neville nói, “Thứ Ba, có buổi nhóm cầu nguyện ở nhà riêng, tối thứ Hai và tối thứ Ba.”—Bt.] Tối thứ Hai và tối thứ Ba cầu nguyện ở nhà riêng. Tôi đoán mọi người biết.

²⁰ Anh Junior Jackson, anh ấy có ở trong tòa nhà này không? Tôi...Anh Jackson, tôi không...[Anh Neville nói, “Có, ở ngay đây.”—Bt.] Anh ấy ở đây, Anh Jackson. Được rồi. Tôi—tôi...Anh Jackson khác ở đây, tôi...

Và Anh Don Ruddell, anh ấy ở trong tòa nhà tối nay không? Anh Don, ở trên đây.

Và nhiều anh em đồng lao khác, tôi nhìn thấy anh em ở đây đến từ Arkansas, và Louisiana, và—và những nơi khác nhau chung quanh vùng.

²¹ Và tôi cũng có, một anh em đồng lao trưởng lão ở đây, tối nay. Tôi thấy có Anh Thomas Kidd ngồi phía trên bên phải đây, còn vài ngày nữa là đúng tám mươi bốn tuổi. Và khoảng ba hay bốn năm trước, anh bị giải phẫu tuyến tiền liệt, và sắp chết vì bệnh ung thư. Bác sĩ cho anh về chờ chết. Và tôi lập tức chạy chiếc xe cũ của tôi thật nhanh, đến với anh, ở trên Ohio. Và Chúa Jêsus đã chữa lành cho anh hoàn toàn và khỏe mạnh. Và, anh và người bạn của anh ở đây, tối nay. Nhiều người trong anh em biết họ; có lẽ có vài người không biết. Nhưng đây là quý ông và quý bà đã giảng Phúc âm trước khi tôi sinh ra. Hãy suy nghĩ về điều đó, tôi đã già rồi. Hiểu không? Bây giờ, tôi nhìn thấy họ, và họ vẫn tiếp tục rao giảng, vậy tôi thêm can đảm để rao giảng.

Tất cả chúng ta biết Anh Bill Dauch đang ngồi trong góc đây.

²² Và, ồ, chúng ta thật biết ơn vì tất cả các ơn phước lớn lao của Đức Chúa Trời! Cầu xin ơn phước đó tiếp tục ở với chúng ta cho đến khi tiếng kèn chót thổi lên và, anh em biết, “Chúng ta sẽ được cất lên với nhau, để gặp Ngài trên không trung.” Hãy suy nghĩ về điều đó! Nhiều người bị bỏ lại, họ không thể nhìn thấy anh em nữa, nhưng anh em đang đến với nhóm người còn lại.

“Những người mà còn sống và ở lại cho đến kỳ Chúa Đến sẽ không cản trở, hay ngăn cản,” từ ngữ đó là, “những người đã ngủ rồi,” không chết. Không, Cơ-đốc nhân không chết. Họ chỉ nghỉ ngơi một chút, đấy. Chỉ thế thôi. Ồ, chao ôi! “Và tiếng kèn của Chúa sẽ vang lên; và những kẻ chết trong Đấng Christ sẽ sống lại trước hết,” hiện ra trước nhiều người. Và đột nhiên, anh em chợt đứng nhìn, và, ồ, đó là một anh em, và anh em biết rằng điều đó chẳng còn bao lâu nữa. Trong phút chốc, “Chúng ta sẽ được biến đổi, trong giây lát, trong nháy mắt. Và ở với họ, biến mất khỏi trái đất, được cất lên để gặp Chúa trên không trung.”

²³ Và, suy nghĩ, với tất cả điều chúng ta đã thấy trong lời Kinh Thánh, và những minh chứng rõ ràng về thời đại mà chúng ta đang sống, nó có thể xảy ra trước khi buổi nhóm kết thúc, cứ suy nghĩ về điều đó, tối nay.

Thế thì, bởi đó, chúng ta đến gần Lời Ngài, trong khi chúng ta lật tới Hê-bơ-rơ chương 13, và chúng ta sẽ đọc từ câu 10 đến

câu 14. Cửa Hê-bơ-rơ chương 10 và...hay là, hay xin lỗi. Hê-bơ-rơ chương 13:10 đến 14.

²⁴ Bây giờ, như tôi đã nói, chúng ta, khi chúng ta tuyên thệ trung thành với lá cờ của chúng ta, mà điều đó thì tốt, tôi...Chúng ta luôn luôn đứng trong khi tuyên thệ. Và tất cả những sự kiện lớn khác, chúng—chúng ta đứng trong sự kính trọng, hay chào mừng, vân vân, đối với đất nước chúng ta. Và khi họ đang chơi bài hát *Cờ Lấp Lánh Ánh Sao*, thì chúng ta đứng tập trung chú ý.

²⁵ Và như những chiến sĩ Cơ-đốc, chúng ta hãy đứng tập trung chú ý trong khi đọc Lời của Đức Chúa Trời. Hãy nghe kỹ việc đọc Lời. Lý do tôi thích đọc Nó; lời tôi sẽ qua đi, nhưng Lời Ngài sẽ không. Vì thế nếu tôi đọc một mình Lời Ngài, mà thôi, anh chị em sẽ được phước. Câu thứ 10 chương thứ 13 của Hê-bơ-rơ.

Chúng ta có một bàn thờ, phạm kẻ hầu việc trong đền tạm không có phép lấy gì tại đó mà ăn.

Vả, huyết của con sinh bị thầy tế lễ thượng phẩm đem vào nơi thánh để làm lễ chuộc tội, còn thân thể nó bị đốt đi bên ngoài trại quân.

Ấy vì đó chính mình Đức Chúa Jêsus đã chịu khổ tại bên ngoài cửa thành để lấy huyết mình làm cho dân nên thánh.

Vậy nên chúng ta hãy ra ngoài trại quân, đừng đi đến cùng Ngài, đồng chịu điều sỉ nhục.

Vì dưới đời này, chúng ta không có thành còn luôn mãi, nhưng chúng ta tìm Thành hầu đến.

²⁶ Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng chịu trách nhiệm cho Lời này, chịu trách nhiệm về việc lo liệu về Lời qua các thời đại, để thấy rằng Lời đến với chúng con thuần khiết. Nó là Lời của Đức Chúa Trời tinh sạch, trinh nguyên. Chúng con ấp ủ Nó ở trong lòng mình vào lúc này. Xin mở ra phân đoạn này ra, Chúa ôi, thành một ngữ cảnh cho chúng con, tối nay; để chúng con, là con cái loài người, có thể hiểu được mệnh lệnh của Chúa. Chúng con cầu xin trong Danh Chúa Jêsus. A-men.

²⁷ Đề tài của tôi dành cho—buổi tối hôm nay là: *Hãy Đi Ra Ngoài Trại Quân*. Hoàn toàn là một chủ đề nhỏ, hơi kỳ cục, nhưng, anh

em biết, chúng ta thường tìm thấy Đức Chúa Trời trong những điều kỳ cục. Thế gian làm sự việc theo thói quen, cho đến nỗi, bất cứ điều gì bất thường từ xu hướng bình thường, đều trở nên kỳ cục.

Như tôi đã giảng ở đây cách vài ngày, ở đây tại đền tạm này, về: *Người Lập Dị*. Và nông dân thì lập dị với thương gia; thương gia lập dị với nông dân. Cơ-đốc nhân là người lập dị với người...người không tin, vân vân. Anh em phải là người ngu dại với người nào đó. Vì vậy, bất kỳ điều gì bất thường, nó làm cho anh chị em hầu như là loại người ngu dại, với—với xu hướng thông thường.

²⁸ Và do đó, dân sự của Đức Chúa Trời, và các tiên tri Ngài, và những sứ giả của—của Ngài qua thời đại, mà đã mang đến Sứ điệp Ngài từ Lời, đã bị coi là những người ngu dại, đối với thế gian bên ngoài.

²⁹ Nô-ê là người ngu dại, với thế gian tri thức lớn thời mà ông rao giảng. Nô-ê...Chắc chắn là người ngu dại, với Pha ra ôn; với bàn chân sắp đặt trên ngai và rồi đã từ bỏ nó, vì đám người làm gạch, như họ suy nghĩ. Và Chúa Jêsus là người ngu dại, với dân chúng. Và hết thảy những người còn lại của họ mà đã làm việc và sống cho Đức Chúa Trời, đã bị coi như là những kẻ ngu dại. Họ phải đi ra ngoài trại quân mà họ sống.

³⁰ Càng ngày, càng làm tôi tin rằng người ta không tiếp nhận Đấng Christ.

Vậy thì, tôi ở đây để cố gắng giúp đỡ trong mọi cách mà tôi có thể, và tuyên bố rõ ràng như tôi biết cách làm như thế nào. Và anh chị em cùng chịu đựng với tôi nếu anh chị em muốn.

³¹ Khi tôi nhìn và giảng khắp đất nước, và nhìn xem mọi người, tôi—tôi hoàn toàn bị thuyết phục rằng nhiều người không đến với Đấng Christ. Và tôi tin rằng chính là kẻ thù đã đưa đến sự cản trở này. Bởi vì, lý do tôi tin điều này, Ngài không phải là đối tượng mà họ hướng đến. Họ đã được chỉ hướng vào hoặc là một—một—một giáo điều, hay là một giáo lý, hay một nhóm, hay một kinh nghiệm, hoặc một cảm giác, hoặc điều gì đó giống như thế, thay vì hướng vào Đấng Christ, là Lời.

Đó là lý do tôi nghĩ rằng con người đang tin nơi đến Đời đời của họ dựa trên giáo điều nào đó, hay cảm giác nào đó. Giống như, người nào đó nói, “Tôi nhảy trong Thánh Linh. Tôi—tôi nói tiếng lạ. Tôi—tôi—tôi cảm thấy lửa chạy qua tôi.” Và anh chị em có biết, tất cả những điều đó có thể được ma quỷ giả mạo không?

³² Chỉ có một thứ mà nó không thể giả mạo, đó là Lời. Trong cuộc tranh luận, giữa nó và Chúa Jêsus, mỗi lần như vậy Chúa Jêsus đều đánh bại nó. “Có lời chép rằng,” Lời!

Và tôi tin, ngày nay, lý do mà người ta không đến với Đấng Christ, là bởi vì họ được hướng đến, nhiều người trong họ, đến một—một—một giáo phái. “Bạn hãy đến gia nhập vào giáo hội của chúng tôi.” Hay, “Bạn hãy đọc sách giáo lý của chúng tôi,” hay là, “Hãy tin giáo lý của chúng tôi,” hay—hay hệ thống nào đó của loại nào đó. Họ được hướng vào con đường sai. Hành động và cuộc sống của họ mà họ sống không có Đấng Christ, chứng minh trong cuộc đời của chính họ, được chứng thực bởi chính sự việc đó.

³³ Chẳng hạn. Tôi không muốn làm tổn thương tình cảm người nào. Nhưng, đi đi lại lại, khắp đất nước, tôi đã lên án những phụ nữ để tóc ngắn. Đó là Kinh Thánh. Tôi lên án phụ nữ mặc quần đùi, trang điểm. Và mỗi năm điều đó càng trở nên tồi tệ hơn. Điều đó cho thấy rằng có ngón tay khác, ở đâu đó, chỉ họ đi vào con đường khác nào đó. Và họ không hiểu thông suốt để đến với Đấng Christ.

³⁴ Và họ nói, “Chúng tôi thuộc về một giáo hội. Giáo hội chúng tôi không...” Không làm gì khác với điều giáo hội quý vị tin.

Chúa phán, “Nó sai lầm.” Và nếu họ đã thật sự thông hiểu để đến với Đấng Christ, họ chắc sẽ dừng lại. Và, không chỉ thế thôi, nhưng người đàn ông sẽ nắm lấy địa vị của mình nếu họ thông hiểu với Đấng Christ, thì chống lại điều đó. Những người chồng sẽ không để vợ mình hành động như thế. Người đàn ông đích thực không muốn vợ mình hành động cách ấy.

³⁵ Một gã thanh niên trong thành phố này, ngày kia, muốn giết hai chàng trai trẻ. Họ đang ở trạm xăng. Người dân Jeffersonville các bạn thấy điều đó trên báo chí. Và thiếu nữ này chạy vào trạm

xăng, hầu như, không mặc gì cả, và hai chàng trai ngồi đó đưa ra nhận xét. Và người có mặt ở đó muốn giết hai cậu bé, và bị bắt, và đưa ra tòa. Quan tòa hỏi anh ta, “Tại sao anh...cô ta mặc quần áo giống thế này?”

Anh ta nói, “Tôi nghĩ cô ta trông đáng yêu.”

³⁶ Vậy thì, anh ta có điều gì đó sai lầm. Tôi không quan tâm anh ta là một...Nếu anh ta là tội nhân, có điều gì không ổn với anh ta. Tình yêu của anh ta với người nữ đó không thể là chân thật, và đưa cô ta ra để làm mồi chó như thế. Có điều gì điều sai trái. Con người đã từng đi đến sự nhận biết rằng họ có thể đoán xét giữa điều gì đúng và sai không?

³⁷ Anh chị em có thấy những bộ đồ tắm mới họ mang ra không? Anh chị em biết sự tiên đoán của tôi rằng phụ nữ cuối cùng sẽ mặc lá vả, cách đây ba mươi năm không? Và bây giờ họ mặc đồ như lá vả, những áo váy mỏng trong suốt. Lời của Chúa chẳng bao giờ sai. Thấy không? Và điều đó đã xảy ra ngay kỳ cuối cùng, đến chỗ mặc một chiếc lá vả lần nữa. Tôi đọc nó trong tạp chí *Đời Sống*. Điều đó đã được nói ba mươi ba năm cách đây, trước khi phụ nữ sa ngã. Nó nói cách họ sẽ làm như vậy trong thời đại này, và họ đây này. Cách họ mặc những áo quần giống như đàn ông, và cách mà họ sẽ...Sự suy đồi của phụ nữ sẽ rơi xuống trong đất nước này.

³⁸ Những người tồi tệ nhất của mọi quốc gia trên thế giới, là nước Mỹ này. Nó có đám người ô uế nhất. Đó là theo sự thống kê. Ở nước này tỉ lệ hôn nhân và li dị cao hơn bất kỳ nước nào trên thế giới, và các nước khác rập khuôn. Chúng ta trước đây thường rập khuôn nước Pháp, sự ô uế và nhơ nhớp của nước đó, và bây giờ họ bắt chước cách ăn mặc giống chúng ta. Chúng ta đã vượt ra khỏi ranh giới của họ.

³⁹ Tôi biết có lý do nào đó mà người ta không đến với Đấng Christ. Nếu họ đến, thì họ ắt không hành động như thế.

Chúa Jêsus chịu khổ ngoài cửa thành, để Ngài có thể làm cho dân Ngài nên thánh với Huyết của Chính Ngài. *Sự nên thánh*, đến từ một từ ngữ Hy-lạp, từ kép, có nghĩa là, “được rửa sạch, và để riêng ra phục vụ.” Và khi Đức Chúa Trời rửa sạch dân sự Ngài

bằng Huyết của Chúa Jêsus, Ngài rửa sạch họ khỏi sự ô uế của thế gian và để riêng họ ra để hầu việc.

Ấy vì đó mà chính mình Đức Chúa Jêsus, đã chịu khổ tại ngoài cửa thành, để lấy Huyết mình làm cho dân nên thánh.

40 Thậm chí với những người Phúc âm Trọn vẹn, đã đi trở lại vào chỗ lún sâu mà họ ra khỏi đó. Giáo hội Ngũ Tuần là gì, bốn mươi hay năm mươi năm trước đây? Họ rửa sả, sỉ nhục, lãng mạ những giáo hội, những giáo phái mà họ đã ra khỏi. Họ đã làm gì vậy? “Giống như chó liếm lại đồ nó đã mửa, heo đã rửa sạch rồi lại lăn lóc trong vũng bùn.” Họ quay lại nơi cũ mà họ đã bỏ đi, và bây giờ những giáo hội của họ thì ô uế như những người còn lại của họ.

41 Nó là điều gì đó, như tôi đã nói sáng nay. Giống như, nhiều người thì giống như Phi-e-rơ đã nói, trong Phúc—Phúc âm Ma-thi-ơ 17:4 đến câu 8, chỗ mà ông nói, “Ở đây thật tốt. Chúng ta hãy xây ba cái đền tạm.”

42 Nhưng Thánh Linh cấm họ làm điều đó. Phán, “Đây là Con yêu dấu của Ta; hãy nghe Người,” và Người là Lời. Đó là Đấng chúng ta trông cậy, Lời, không phải là sự nhiệt tình của chúng ta hay điều gì khác. “Người là Lời Ta; hãy nghe Người!” Và họ đã thấy gì sau khi Tiếng này phán với họ? Thậm chí Mô-i-se và Ê-li không có mặt; cũng không có tín điều; cũng chẳng có một thứ gì ở lại ngoài Chúa Jêsus duy nhất, và Ngài là Lời. Đó là tất cả mà họ đã nhìn thấy.

Bây giờ, “Hãy đi ra ngoài trại quân.”

43 Chúng ta thấy rằng trại của họ là nơi mà cơ hội lớn này xảy ra, trên Núi Hóa Hình, như sau này Phi-e-rơ gọi nó, “núi thánh,” nơi Ngài đã gặp họ. Bây giờ, tôi không nghĩ sự đồ ấy có ý nói núi đó là thánh; người muốn nói ấy là Đức Chúa Trời thánh khiết ở trên núi.

Không phải giáo hội thánh; không phải dân thánh. Chính là Thánh Linh ở trong dân sự. Chúa Thánh Linh là thánh. Ngài là Đấng Quan Phòng của anh chị em và Đấng Lãnh Đạo của anh chị em.

⁴⁴ Và chúng ta thấy, trên trại nhỏ này trên núi, sự Biến hình, khi họ được ủy thác nghe, điều duy nhất họ được ủy thác làm là nghe Lời. Điều duy nhất họ đã nhìn thấy, không phải là một tín hiệu. Họ không hề thấy cái gì khác ngoài Chúa Jêsus, và Ngài là Lời đã trở nên xác thịt.

Điều đó thật đẹp làm sao, với cái trại giống như vậy mà đã có trong vườn Ê-đen. Khi Đức Chúa Trời làm cho vững chắc Hội thánh Ngài trong vườn Ê-đen, dân sự Ngài, họ có một bức tường giữ lại phía sau; đó là Lời. Họ đã có một cái khiên, một áo giáp, một thứ, bởi vì Chúa biết điều gì sẽ đánh bại ma quỷ, và đó là Lời.

⁴⁵ Chúa Jêsus đã làm giống như vậy. “Có Lời; chép rằng.” Và Satan cố gắng để—để phủ lên Lời đó, không trích dẫn Lời; phủ Lời lên cho Ngài. Và Chúa Jêsus phán, “Cũng có Lời chép rằng.” Vậy thì, chúng ta phải ở lại với Lời đó!

⁴⁶ Và trong trại nhỏ này mà họ đã ở đó, của Phi-e-rơ, Gia-cơ, và Giăng; và Chúa Jêsus, Môi-se, và Ê-li. Và trong trại họ nhìn thấy bóng mát che nắng trên Trời, hay Trụ Ánh sáng trên đám mây này mà đã biến hình Chúa Jêsus. Và khi họ sẵn sàng để làm một giáo phái, một cái cho luật pháp, một cái cho những nhà tiên tri, vân vân, thì Tiếng ấy phán rằng, “Này là Con yêu dấu Ta; hãy nghe Người.” Rồi, về những gì họ được ủy thác, thì hoàn toàn giống như đã có ở trong vườn Ê-đen, “Hãy ở lại sống với Lời!” Đó là trại của Đức Chúa Trời dành cho dân sự Ngài.

⁴⁷ Đường như, ngày hôm nay, là ngày mà người ta đi ra ngoài trại quân. Trong mọi việc, họ đang đi ra ngoài.

⁴⁸ Anh em biết, tôi được kể, cách đây đã lâu, rằng người ta đã có máy bay phản lực lúc này mà có thể...chúng ta nghe quanh đây rất ồn ào, nó làm rung cửa sổ. Đó là khi có máy bay rất nhanh vượt qua âm thanh của chính nó, được gọi là hàng rào âm thanh. Và khi nó bay vượt xa hàng rào âm thanh của chính nó, nó hầu như không giới hạn với những gì nó sẽ làm.

Và tôi nghĩ, trong chỗ đó, mà chúng ta có được một bài học. Khi chúng ta đi ra ngoài hàng rào âm thanh của chính mình, vào trong Lời của Đức Chúa Trời, thì đó là không giới hạn những gì Chúa có thể làm với một người mà sẵn sàng đi ra ngoài trại

quân, đó là, trại của con người. Bây giờ, chúng ta thấy điều đó, đi ra ngoài trại quân, đi ra ngoài trại này.

49 Tôi thấy Sa-tan, cũng đang nắm giữ người của hắn bên ngoài trại của lý trí, bên ngoài trại—trại—trại—trại của—của cảm giác bình thường. Sa-tan cầm giữ con người của hắn cách khác, bên ngoài trại; Chúa nắm giữ dân sự Ngài bên ngoài trại, cách khác này. Và Sa-tan đã cầm giữ họ cách xa trại của những chuẩn mực ứng xử thông thường. Khi nó đến nơi mà người ta...và có thể hành động và làm, và nhận lấy những điều mà họ đang làm ngày nay trong những trật tự đạo đức. Thật ngoài suy nghĩ của tôi về cách mà người đàn ông để vợ mình ra ngoài đó, ăn mặc giống như thế, và rồi tát vào mặt người nào lăng mạ nàng. Nó đi ra ngoài cảm giác chung. Anh ta nên biết tốt hơn thế. Đi ra ngoài cách ứng xử thông thường! Nơi dừng lại là đâu?

50 Ông hay bà nào đó ở độ tuổi của tôi, tôi có thể hỏi anh chị em điều này. Chuyện gì xảy ra nếu mẹ tôi hay mẹ các bạn, khoảng năm mươi năm trước đây, đi ra đường mặc những quần đùi hay những mảnh áo tắm này, các bạn gọi điều đó là gì, hả? Luật pháp sẽ bắt họ, lập tức, và đưa họ vào viện tâm thần. Một quý bà đi ra khỏi nhà mà chỉ mặc đồ lót, thì bà ta nên ở trong viện tâm thần, bởi vì tâm trí có gì không ổn. Và nếu tâm thần làm việc giống như thế, thì chắc chắn là dấu hiệu điều gì đó bị điên. Nó vẫn là sự suy nhược tâm thần, đi ra ngoài lý trí; sự ố uế!

51 Và khi một người đàn ông hút thuốc, và các bác sĩ chứng minh với người ấy rằng mỗi năm hàng ngàn người chết vì nguyên nhân đó, mà có thể vẫn phì phèo điều thuốc, thì dường như có vấn đề gì không ổn với tâm trí của người đó.

Và khi một người bị cú sốc tâm lý, và người ấy không...không thể tự mình hiểu, những gì mình đang làm, người ấy sẽ tìm kiếm mọi văn phòng bác sĩ trong đất nước, để tìm ra có điều gì không ổn với anh ta. Nhưng rồi người ấy sẽ đứng ở quán rượu hay trong xe hơi, và uống cho đến khi hoàn toàn điên rồ; tiêu xài hết tiền, và đẩy chính mình vào chỗ đó. Và nếu anh ta tình cờ đi vào đó mà không ở trong tình trạng say xỉn, thì anh ta sẽ tiêu hết những đồng bạc cuối cùng của mình, để tìm kiếm văn phòng bác sĩ, cố gắng tìm ra có gì không ổn với mình. Thật không thể hiểu nổi.

⁵² Nếu có chim điều hâu bay trên thành phố, và tôi lấy súng, đi ra ngoài sân bắn con điều hâu này, khoảng mười phút sau tôi bị bỏ tù. Họ sẽ bắt giữ tôi, “Vì—vì hành động mất trật tự; bắn súng trong thành phố; làm nguy hiểm những người sống, với khẩu súng đó, bắn lên không trung vì con điều hâu.” Họ sẽ nói, tôi có thể giết người nào đó. “Anh ta nên bị bỏ tù.”

Và rồi họ sẽ bán rượu đủ cho một người uống say, và nhét anh ta vào chiếc xe mà có thể giết chết cả gia đình. Và khi bị bắt, anh ta đưa năm đô-la và án phí. Giết người có định trước! Thế giới này làm sao vậy? Có điều gì không ổn ở đâu đó.

⁵³ Bây giờ, “đi ra ngoài trại quân,” đi ra ngoài cách cư xử thông thường, đi ra ngoài lý trí.

Anh em chú ý, những nhà chính trị ngày nay không muốn nói gì về việc đọc Kinh Thánh trong trường học. Họ sợ. Họ không biết gió đang thổi cách nào. Họ không biết họ sẽ mất đi lá phiếu, hay không. Chúng ta cần có thêm Abraham Lincoln nữa. Chúng ta cần có thêm John Quincy Adam nữa. Chúng ta cần người nào đó sẽ đứng lên, bất chấp cách gió đang thổi hướng nào, và đưa ra những lời chứng thật thà của họ.

⁵⁴ Ngày nay, một thầy giảng giáo phái, mặc dù anh em tỏ cho người đó thấy trong Lời, Lẽ Thật, người đó không biết làm gì. Người đó sợ mất đi phiếu ăn của mình. Chúng ta cần đàn ông và phụ nữ ngày nay mạnh mẽ với Phúc âm, người nào đó mà sẽ đứng lên và nói lời chứng của họ, chỉ ra điều gì đúng và điều gì sai, Lời của Đức Chúa Trời đúng hay giáo phái thì đúng.

⁵⁵ Chúa Jêsus phán, “Lời của mọi người là dối trá, nhưng Lời Ta là Lẽ Thật. Trời đất sẽ qua đi, nhưng Lời Ta sẽ chẳng bao giờ qua đi.”

⁵⁶ Vì vậy, quý vị thấy, họ đi ra ngoài trại Lời của Đức Chúa Trời, để tìm câu trả lời của họ. Chúng ta...nó đã...thuyết phục họ ra khỏi trại Lời của Đức Chúa Trời, giống như nó đã thuyết phục Ê-va trong vườn Ê-đen, Sa-tan cũng đã làm giống như vậy ngày nay. Đúng thế. Chúng ta thấy điều đó. Dân sự được thuyết phục bằng những giáo điều và tín điều của họ bên ngoài trại quân, trong trại giáo điều và tín điều của họ. Họ cũng có một trại, và điều đó

đưa họ vào trong trại của nó. Trại của nó là trại học thức, thần học, những công việc, bằng cấp tiến sĩ, kiến thức, nhân cách, và mọi thứ chống lại trại Lời của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời có trại cho dân sự Ngài. Giáo phái có trại riêng của họ.

⁵⁷ Ba ngàn năm trước đây, con người có thể gặp gỡ Đức Chúa Trời hầu như bất cứ đâu. Việc con người gặp Đức Chúa Trời là điều bình thường. Nhưng tại sao họ không gặp Ngài ngày nay? Có nhiều người hơn, hàng ngàn lần ngàn và hàng triệu người nhiều hơn ba ngàn năm trước, tuy nhiên Đức Chúa Trời là điều gì đó cổ xưa được nói về, lịch sử cổ xưa nào đó. Họ không gặp Đức Chúa Trời, trong con người, giống như họ đã gặp nhiều năm trước đây, như tôi đã nói, ba ngàn năm, hay hơn ba ngàn năm trước đây. Họ không gặp. Con người gặp Đức Chúa Trời là việc không bình thường. Nếu một người nói về điều này, thì người đó bị coi là người điên, bị xem là người mất trí. Với họ đó là điều rất bất thường!

⁵⁸ Trong trường hợp của Áp-ra-ham và trong trại của ông, ồ, hầu như mỗi ngày là dịp Áp-ra-ham gặp Đức Chúa Trời. Ông trò chuyện với Ngài. Không chỉ thế thôi, mà còn khi họ xuống Ghê-ra, để kiều ngụ; chúng ta tìm thấy, ở dưới đó, Đức Chúa Trời ở trong trại với A-bi-mê-léc, một người Phi-li-tin. Đó là điều rất bình thường. Họ đã sống trong trại của sự Hiện diện Ngài.

Ngày nay, họ sống trong trại riêng của họ, và họ không có gì liên quan với trại Đức Chúa Trời. Họ không muốn làm gì với nó, bởi vì đối với thế gian điều đó là cuồng tín. Nó thì cuồng tín với họ. Nhưng, nhớ rằng, khi Đức Chúa Trời chuẩn bị trại đầu tiên cho dân sự, Ngài làm vững mạnh họ bằng Lời Ngài. Ngài luôn làm như vậy. Nhưng, ngày nay, trong trại quân của họ, họ không làm việc đó. Đó là lý do anh em không nghe nói rất nhiều về Đức Chúa Trời. Bây giờ, tôi tin rằng—rằng trại đó...

⁵⁹ Như Môi-se, cách mà Ngài đã gặp Môi-se trong đồng vắng thế nào. Môi-se có một trại ở ngoài đó nơi ông nuôi bầy chiên của ông gia mình, là Giê-trô, ở phía sau sa mạc. Và ngày nọ, với người chăn chiên già tám mươi tuổi, ông nhìn thấy một Ánh Sáng, một Trụ Lửa trong bụi gai, đang cháy. Và ông đã gặp Đức Chúa Trời; một người chạy trốn khỏi Đức Chúa Trời.

Ngày hôm sau. Đôi khi gặp gỡ Đức Chúa Trời khiến anh em làm những việc không bình thường. Môi-se rất không bình thường, ngày hôm sau. Ông đưa vợ ông ngồi trên lưng lừa, với đứa con sơ sinh của mình trên hông nàng; râu ông dài xuống, cầm cây gậy cong queo trong tay, đi xuống Ê-díp-tô, để tiếp quản nước đó. Vậy thì, điều đó nghe thật buồn cười!

“Ông đi đâu vậy, Môi-se?”

“Đi đến Ê-díp-tô.”

“Để làm gì?”

⁶⁰ “Để tiếp quản nó!” Ông đã gặp Đức Chúa Trời. Sự xâm lược bởi một người. Điều đó dường như lạ kinh khủng. Nhưng, sự việc của nó là, ông đã thực hiện nó, bởi vì ông đã gặp Đức Chúa Trời. Giống như một người sẽ tiếp quản nước Nga; bạn chỉ cần thể thôi, một người ở trong ý chỉ của Đức Chúa Trời. Môi-se ở trong ý muốn của Đức Chúa Trời. Và cầm cây gậy cong queo trong tay, không phải gươm; mà là gậy. Những điều bất thường, Đức Chúa Trời làm vậy.

⁶¹ Nhưng, hãy nhớ, Môi-se phải đi ra ngoài trại mà ông đã sống trong đó, để làm việc này, bởi vì ông đã ở đó với cả một đội quân và không thể làm điều đó. Với tất cả đội quân của Ê-díp-tô, ông không thể làm điều đó. Nhưng một ngày kia Đức Chúa Trời mời ông vào trại quân của Ngài.

Ông hỏi, “Ngài là Ai?”

⁶² Ngài phán, “TA LÀ Đấng TA LÀ.” Không phải, “Ta đã là, hay sẽ là.” Thì hiện tại, “TA LÀ! Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Y-sác, và của Gia-cốp. Ta đã nghe tiếng kêu khóc của dân sự, và Ta nhớ lại lời hứa Ta, và đây là lúc để việc này được ứng nghiệm. Ta đang sai ngươi xuống, hỡi Môi-se, với cây gậy này trong tay ngươi.”

⁶³ Nó là gì? Ông, lúc bấy giờ, mọi người nghĩ ông bị điên. Nhưng ông đã làm gì? Ra khỏi trại riêng của mình. Pha-ra-ôn đã dạy dỗ ông bốn mươi năm trong trại học thức, và ông đã thất bại. Và Chúa Trời mất bốn mươi năm để lấy đi điều đó ra khỏi ông. Tất cả sự giáo dục và hết thầy thần học mà ông được dạy dỗ, mất

bốn mươi năm để lấy nó ra khỏi ông. Và rồi Chúa sử dụng ông bốn mươi năm.

64 Chúa có một thời gian đáng sợ chuẩn bị cho người của Ngài. Nhưng, anh em biết, Ngài chẳng hề có thể tiếp nhận Môi-...năm giữ Môi-se, cho đến khi Môi-se ra khỏi trại do con người tạo nên, theo cách quân đội làm, và cách làm tự nhiên, đến cách làm siêu nhiên. Sau đó, khi ông ở trong trại đó, thì Ngài mới có thể sử dụng ông.

65 Bây giờ, chúng ta thấy rằng trong đồng vắng này...Chúng ta để ý khi họ nhận lấy chỗ đứng, và ra khỏi Ê-díp-tô, vào trong trại Đức Chúa Trời; ra khỏi trại của những thầy tế lễ và tất cả họ nói rằng, “Hãy tự bán mình làm nô lệ, trong suốt thời gian còn lại.” Khi tiên tri Môi-se đến và chứng thực Lời của Đức Chúa Trời ở đã gần, rằng Đức Chúa Trời là Đấng ban lời hứa đã ở đó để giải cứu dân sự; họ di chuyển từ trại mà họ đã ở, vào trong trại Lời được hứa của Đức Chúa Trời. Họ tin nhà tiên tri ấy, bởi vì dấu lạ chứng thực mình chứng rằng đó chính xác là Lời của Đức Chúa Trời. Và những việc người làm đã chứng minh rằng điều đó là đúng, và Trục Lửa theo người suốt đường, chứng minh đó là Lời của Đức Chúa Trời.

66 Bây giờ, trong trại này, những phép lạ, dấu lạ, những điều kỳ diệu xảy ra trong trại này.

Họ di chuyển ra khỏi để vào đồng vắng. Họ rời khỏi trại tự nhiên của họ. Họ rời trại bằng bùn. Họ rời khỏi trại làm bằng rơm và gạch, để ở trong lều ở đồng vắng, nơi mà không có ngũ cốc hay thứ gì khác. Đôi khi Chúa yêu cầu chúng ta làm những điều ngu dại, với suy nghĩ riêng của chúng ta. Và nếu anh em đã từng rời trại lý trí riêng của mình, đó là nơi anh em sẽ tìm thấy Chúa.

67 Chú ý, khi họ ra khỏi để vào đồng vắng, có những phép lạ, dấu lạ, khi họ vào trại này. Bây giờ nhớ rằng, họ rời khỏi trại Ê-díp-tô và đi vào đồng vắng với trại quân của Đức Chúa Trời. Làm sao anh em biết điều đó? Đức Chúa Trời phán, “Dân tộc người sẽ kiêu ngạo trong bốn trăm năm, nhưng Ta sẽ đem họ ra khỏi với bàn tay quyền năng, và Ta sẽ ban cho họ xứ này.” Và họ đi trên đường, nhờ một Ánh sáng chứng thực, một nhà tiên tri

được chứng thực, với những dấu kỳ, phép lạ, mà Đức Chúa Trời đã làm trong trại quân, họ ở trên đường mình. Họ có một Trụ Lửa. Họ có một tiên tri. Họ có ma-na. Họ có nước hằng sống. Amen! Họ đã thay đổi, thay đổi đất trại. Họ phải làm điều đó. Họ không thể nhìn thấy những thứ trong Ê-díp-tô. Họ phải thay đổi đất trại, để nhìn thấy điều siêu nhiên.

⁶⁸ Dân sự ngày nay cũng sẽ phải thay đổi trại từ những giáo phái mà nói, “Thời đại phép lạ đã qua rồi. Không có việc như là phép báp-têm bằng Thánh Linh. Và tất cả những lời Kinh Thánh này đều sai; và chúng dành cho thời đại khác.” Quý vị sẽ phải thay đổi đất trại của mình, hãy đi ra ngoài trại đó, để đến nơi mà tất cả mọi sự đều có thể được.

⁶⁹ Tất cả công việc đó chứng minh sự Hiện diện của Ngài trong trại quân. Bây giờ để ý, họ, họ làm một trại truyền thống và tín điều do con người tạo nên, sau khi Môi-se chết. Và Đức Chúa Trời giải quyết với con người trong nhiều năm. Đức Chúa Trời không ở trong trại Ngài nữa, không ở trong trại họ, bởi vì họ làm cho họ một trại, trại tự làm.

⁷⁰ Hãy nhớ, khi họ được kêu gọi ra khỏi Ê-díp-tô, Đức Chúa Trời sẵn sàng cho họ một tiên tri, sẵn sàng cho họ một chiên con làm của lễ, sẵn sàng cho họ mọi nhu cầu họ cần; một lời, một dấu lạ, một phép lạ, một tiên tri để hướng dẫn họ, một sự đền tội để chăm sóc họ, Trụ Lửa để dẫn dắt họ. Và khi họ ra khỏi để vào đồng vắng, họ vẫn không thỏa lòng. Họ muốn điều gì đó chính họ, có thể làm. Ân điển đã sẵn sàng điều đó; bây giờ họ muốn có điều gì đó để làm, chính họ, vì thế họ tạo nên một tổ chức, và làm âm ỉ và tranh đấu và đứng ngồi không yên, ai sẽ là thầy tế lễ thượng phẩm, ai sẽ là *thế này, thế kia*, hay *thế nọ*. Một ngày kia, Đức Chúa Trời phán, “Hỡi Môi-se, hãy phân rẽ khỏi họ,” và Ngài để họ bị nuốt chửng vì những lời nói chống nghịch của Cô-rê.

⁷¹ Bây giờ để ý, tất cả những dấu kỳ phép lạ chứng thực sự Hiện diện của Ngài.

Sau đó họ đã làm...con người tự làm một cái trại, trại giáo điều và truyền thống, không phải trại quân của Đức Chúa Trời về Lời Ngài. Một cái trại của chính họ! Ngài phải lìa khỏi họ, vì Ngài là Lời. Ngài không thể ở lại nơi con người được dạy dỗ

ngoài Lời này. Đức Chúa Trời không thể ở lại trong trại ấy. Ngài không thể. Ngài chẳng làm như thế bao giờ. Ngài phải ở lại nơi có Lời Ngài.

⁷² Khi Ngài phải rời khỏi trại đó, lúc ấy, của cả nhóm người mà Ngài đem họ ra khỏi xứ Ê-díp-tô, Ngài chỉ ngự giữa các tiên tri Ngài, là người mà Lời Ngài đã đến. Lời đến với đấng tiên tri, để chứng thực thời đại. Ngài ở giữa những tiên tri, và bày tỏ cho các tiên tri. Họ rửa sả, dân sự, và rửa sả những sự việc như thế nào. Và Đức Chúa Trời dạy dỗ họ điều răn Ngài và lối sống. Và dân sự luôn chống lại điều đó, đã bắt bớ nhà tiên tri, cuối cùng ném đá tiên tri, hay cửa xẻ ra từng mảnh, và tránh né người.

⁷³ Chúa Jêsus phán, “Có tiên tri nào mà không bị tổ phụ các người giết chết? Có người nào trong họ, thuộc về những người công bình được sai đến nói với họ mà các người không giết?” Và phán, “Những công việc tổ phụ các người làm các người cũng sẽ làm.” Ngài không nói với những người cộng sản. Ngài đang nói với những thầy tế lễ, những người thuộc các giáo phái, người Pha-ri-si và Sa-đu-sê. Tôi cho rằng tiếng Ngài sẽ không thay đổi nhiều tới nay, có lẽ, chỉ tệ hơn chút ít, với họ.

⁷⁴ Bây giờ, chúng ta thấy rằng Ngài ở giữa những nhà tiên tri Ngài. Rồi Ngài trở nên một người xa lạ với họ, vì Ngài chỉ ở trong Lời Ngài, để làm vững chắc Nó. Kinh Thánh nói rằng Ngài chăm xem Lời Ngài, để làm vững chắc Nó. Ngài đang cố gắng tìm thấy người nào đó.

Giá như Ngài có thể hoàn toàn có được một người hai lòng, như Sam-sôn. Sam-sôn đã đầu phục sức mạnh mình với Đức Chúa Trời, nhưng ông đã dâng cho Đa-li-la trái tim mình. Đó là cách mà nhiều lần chúng ta làm, ngày nay, chỉ dâng điều gì đó cho Chúa, nhưng không dâng hết thấy. Nhưng, Đức Chúa Trời muốn tất cả của chúng ta.

⁷⁵ Giống như chính sách bảo hiểm, khi anh chị em nhận một chính sách bảo hiểm, có lẽ anh chị em có thể nhận được tin tức đưa ra toàn bộ. Và đó là cái bảo hiểm phước hạnh cho chúng ta. Nó là một chính sách đưa ra tin tức toàn bộ. Nó bao gồm tất cả những nhu cầu trong đời này, sự sống lại của chúng ta, và Sự sống Đời đời. Nó bao gồm mọi thứ.

⁷⁶ Chú ý, Đức Chúa Trời ở ngoài trại của họ trong bốn trăm năm. Tại sao? Ngài không có thêm các tiên tri nào nữa. Từ tiên tri Ma-la-chi, đến tiên tri Giăng, bốn trăm năm, không có ai thay đổi vết xe đổ mà dân Y-sơ-ra-ên đã làm. Đức Chúa Trời ở ngoài trại quân. Họ để Ngài bên ngoài trại, bởi những tín điều và lòng ích kỷ của họ, và sự khác biệt của họ đối với Lời. Bốn trăm năm không có Lời! Từ tiên tri này cho đến tiên tri khác, Ngài đã hành trình, cho đến tiên tri cuối cùng là Ma-la-chi, và rồi không có một tiên tri nào khác trong bốn trăm năm.

⁷⁷ Và rồi Đức Chúa Trời đến một lần nữa. Một ngày kia Ngài bước đi giữa vòng họ lần nữa, nhưng những truyền thống của họ đã chiếm chỗ của Ngài, đến nỗi Ngài là một người lạ với họ. Truyền thống của tổ tiên, sự rửa chơn, và—và cách chải tóc của họ, mặc những áo khoác có những nút áo nào đó, và áo lễ của các—các thầy tế lễ; và—và một nhóm người này là Pha-ri-si nghi thức, nhóm kia là Sa-đu-sê. Và điều đó đã chiếm chỗ Lời trong vòng những người đó, cho đến nỗi, khi Đức Chúa Trời thăm viếng họ, Ngài là một người ngoại quốc.

⁷⁸ Tôi xin nói điều này với tình yêu thương và tôn trọng, nhưng để nhấn mạnh điều đó. Ngày nay cũng giống như vậy. Nó đã không thay đổi chút nào. Khi Ngài đến giữa dân sự, trong quyền năng và sự hiển lộ của Ngài, để chứng minh rằng Lời Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi, bởi vì Ngài là Lời, người ta nói, “Jésus chỉ là, một thầy bói, một Bê-ên-xê-bun, hay—hay điều gì giống như thế.” Tầng lớp nào đó ở đâu đó, nhưng nó phải xảy ra cách ấy.

Thấy đó, chúng ta không có một tiên tri nào hầu như trong hai ngàn năm. Dân Ngoại không có một tiên tri, các bạn biết đấy; đã được hứa vào thời cuối cùng. Vậy thì, chúng ta biết điều đó, nhờ Kinh Thánh. Chúng ta cũng biết điều đó, bằng lịch sử rằng điều này được hứa cho chúng ta.

⁷⁹ Bây giờ, sau bốn trăm năm, một ngày kia Đức Chúa Trời đi bộ ngay giữa vòng họ. Theo lời Kinh Thánh, Ngài đã trở nên xác thịt và ở giữa họ. “Danh Ngài sẽ được xưng là Đấng Mưu luận, Chúa Bình an, Đức Chúa Trời Toàn năng, Cha Đời đời.”

Và khi Ngài đến giữa vòng dân sự, họ nói, “Chúng ta sẽ không để Người này cai trị chúng ta! Thê—thê thông công gì Người này mang? Giáo phái nào sai phái Người?” Ngài không có sự hợp tác. Mọi giáo hội Ngài đến, họ đuổi Ngài ra. Họ không có liên quan gì đến Ngài, bởi vì Ngài không phải là một người của họ.

Và như việc đã xảy ra lúc đó, thì bây giờ cũng vậy! Kinh Thánh nói hội thánh Lao-đi-xê sẽ đuổi Ngài ở bên ngoài, và Ngài đang gõ cửa, cố gắng vào. Có điều gì sai trật ở đâu đó.

⁸⁰ Vậy thì, tại sao? Họ đã làm trại riêng của họ. Họ, nếu họ biết Lời, họ hẳn biết Ngài là Ai. Chúa Jêsus phán rằng, “Nếu các ngươi...Hãy tra xem Kinh Thánh, vì trong Đó các ngươi nghĩ mình có Sự sống Đời đời. Kinh Thánh làm chứng về Ta là Ai vậy!” Đó là điều Kinh Thánh nói. Vậy thì, “Kinh Thánh làm chứng về Ta. Nếu Ta không làm công việc mà được hứa dành cho Ta làm, nếu Ta không làm những công việc mà Cha Ta, Lời... ‘Ban đầu có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt ở giữa chúng ta.’ Vậy, nếu Ta là Đấng đó, hãy tra xem Kinh Thánh và thấy điều Ta được cho làm. Và nếu Ta không có khả năng; nếu những công việc Ta không chứng thực Ta là Ai, thì Ta sai.” Đúng thế. “Nếu các ngươi không tin Ta, thì hãy tin Lời,” Ngài phán, “những công việc mà Lời đưa ra.”

⁸¹ Đấy, Ngài là người lạ giữa họ. Họ không biết Ngài. “Chúng ta sẽ không có quan hệ chi với Gã này, chỉ là một Gã lập dị được sinh ra trong một chuồng bò ở đâu đó.” Họ tin rằng mẹ Ngài đã có Con trẻ này trước khi Nó được sanh ra, hay đúng hơn là, Con trẻ này là con hoang. Và rồi, họ, trước khi Con trẻ được sinh ra, thì Ma-ri đã có thai rồi kết hôn với Giô-sép; và ông đã giữ kín vết nhơ của nàng, bản chất của nàng. “Và Ngài trở thành một Gã thuộc loại kỳ cục, bởi vì Ngài là đứa con hoang, và đó là lý do Ngài đã có.”

Khi Ngài xuất hiện, Ngài đã làm gì? Phá bỏ những giáo điều của họ, lật đổ những bàn của họ, đuổi họ ra khỏi nơi đó, và nói, “Có lời chép rằng!” A-men! Điều đó nói cho biết Ngài là Ai. “Có lời chép rằng!”

⁸² Ồ, họ nói không có chi quan trọng với Người như thế. Nhưng trong sâu thẳm của tấm lòng, họ đã biết Ngài là Ai, vì Ni-cô-đem

tuyên bố rõ ràng điều đó. “Thưa Thầy, chúng tôi, những người Pha-ri-si, chúng tôi biết Ngài là giáo sư đến từ Đức Chúa Trời, vì không ai có thể làm điều Ngài làm nếu Đức Chúa Trời không ở cùng người.” Tại sao họ không xưng tội cùng Ngài? Là vì trại của họ đã đặt ngoài ranh giới của nó. Nó sẽ không để Ngài vào trong trại. Nó sẽ không để bất cứ ai đi ra với Ngài. Họ có trại riêng của họ. Ông đến vào ban đêm, khi cổng đã đóng rồi. Nhưng ông đã tìm thấy, gặp Ngài, dù thế nào đi nữa.

⁸³ Đúng thế, ngày nay cũng vậy! Họ đã...Ngài đã trở thành người lạ, người nước ngoài. Họ không hiểu điều Đó. “Tại sao là *thế này*, và tại sao *thế kia*?” Khi mà, Chính Lời làm chứng điều này chính xác những việc được cho là phải làm ngày nay. Làm sao chúng ta đã phớt lờ nó, bỏ qua điều đó, nhưng đó là Lẽ thật.

⁸⁴ Ngài đã ở, với họ trong trại họ, “Một người cuồng tín, người phá vỡ truyền thống của họ, người đánh đổ những giáo hội của họ, thực sự chỉ là một thầy bói, một người theo thuyết duy linh bị gọi là ‘Bê-ên-xê-bun.’ Đó là những gì Ngài có.”

Và tôi tin, nếu Ngài đến trong vòng chúng ta ngày nay, Ngài sẽ làm những điều giống vậy, với chúng ta. Vì, chúng ta có truyền thống, chúng ta có giáo phái, thậm chí chúng ta không thể sống với nhau. Tại sao? Chỉ duy nhất một nơi mà con người có thể sống, đó là, dưới Huyết đổ ra. Và Huyết đã tuôn đổ, như một phôi sự sống, để nảy mầm Hạt giống này, là Lời. Bên ngoài điều đó, những thanh chắn giáo phái của chúng ta sẽ luôn giữ dân sự tránh xa điều đó.

⁸⁵ Nhưng Ngài chắc hẳn là người xa lạ ngày nay. Ngài hẳn cũng được gọi giống như vậy. Ngài hẳn sẽ hành động, Ngài sẽ bị đuổi ra ngoài trại quân. Và anh chị em biết...Kinh Thánh cũng đã nói rằng Ngài sẽ bị con người chối bỏ, “một Người thống khổ, từng trải sự buồn bực,” và bị người ta chối bỏ, “mà chúng ta lại tưởng rằng Ngài đã bị Đức Chúa Trời đánh đập và làm cho khốn khổ,” chính lời Kinh Thánh đã nói điều đó. Chính nhà tiên tri đó đã hát lên, “Đức Chúa Trời Tôi ôi, Đức Chúa Trời Tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ Tôi? Các xương của tôi, chúng nó nhìn chăm vào Tôi. Chúng đâm lủng bàn tay và chân Tôi.” Khi họ hát bài thánh ca đó trong

nhà thờ; Cửa Lễ của họ, Đức Chúa Trời mà họ nghĩ rằng họ đang hầu việc, họ lại đang đóng đinh.

Ngày nay cũng vậy, chính Đức Chúa Trời đó!

⁸⁶ Hãy xem điều đáng tiên tri A-mốt, đã nói, khi ông vào xứ Sa-ma-ri. Đôi mắt nhỏ của ông đã nheo lại khi ông đi qua đó và nhìn thấy thành tội lỗi ấy, phụ nữ nằm trên đường, với đàn ông, người Mỹ hiện đại. Khi ông nhìn thấy điều đó, đôi mắt ông nhúu lại. Và không có ai bảo trợ ông. Ông không có thể thông công. Đức Chúa Trời đã sai phái ông. Mọi người sẽ nghe Sứ điệp của ông không? Không, họ không muốn nghe ông. Nhưng ông đã nói tiên tri, và ông đã nói, “Chính Đức Chúa Trời mà các ngươi tuyên bố hầu việc sẽ hủy diệt các ngươi.”

Và tôi nói, nhưn Danh Chúa Jêsus Christ: Chính Đức Chúa Trời mà đất nước này công bố là, một đất nước tin kính, chính Đức Chúa Trời mà họ tuyên bố hầu việc sẽ hủy diệt họ trong tội lỗi họ. Ngài sẽ hủy diệt mọi giáo phái ra khỏi mặt đất, những gì mà họ tuyên bố hầu việc.

⁸⁷ Vậy, chú ý, Ngài quở trách họ, và họ đuổi Ngài ra ngoài trại của họ. “Chúa Jêsus chịu khổ ở ngoài thành.” Họ đuổi Ngài ở ngoài trại quân, ở bên ngoài, cách xa trại họ.

⁸⁸ Chúng ta thấy rằng Kinh Thánh nói, trong thời đại cuối cùng này dưới Thời đại Lao-đi-xê này, họ sẽ làm giống như vậy. Họ sẽ đuổi ra ngoài trại quân.

Bây giờ hãy xem điều Ngài nói để làm lúc này, để kết thúc.

“Đuổi ra ngoài trại quân,” là nơi của lễ bị thiêu. Đó là nơi Ngài thuộc về. Ngài là Cửa Lễ.

⁸⁹ Bây giờ, hỡi anh em, chị em, anh chị em biết rằng mỗi một người trong anh chị em đều phải làm của lễ; anh chị em phải là của lễ của Đức Chúa Trời; hi sinh những thứ thuộc về thế gian; hi sinh sự vui thú riêng của anh chị em thuộc về thế gian này; hi sinh những việc thuộc về thế gian không? Anh chị em biết lý do mà người ta không muốn làm điều đó chứ?

⁹⁰ Anh chị em biết, một con chiên, chiên không có gì ngoài là một thứ để dâng, đó là lông chiên. Và, bây giờ, nó không được

yêu cầu sản xuất hay chế tạo một ít lông chiên cho năm này. Nó được yêu cầu sinh ra...sanh ra lông chiên.

Chúng ta không được yêu cầu sản xuất điều gì đó. Chúng ta được yêu cầu phải sinh bông trái Thánh Linh. Đó là, bên trong của con chiên, những gì nó có ở bên trong con chiên đó, tạo nên lông chiên bên ngoài. Và khi một người có Đấng Christ bên trong, thì người đó bày tỏ đời sống mình giống Đấng Christ ra bên ngoài, không phải mặc điều nhân tạo nào đó.

⁹¹ Thế đấy, chúng ta thấy khi điều đó xảy ra, khi Đấng Christ trở lại, Ngài hành động thế nào? Chính xác giống như lúc ban đầu. Luôn luôn vậy.

⁹² Vì vậy, Ngài đã quở trách họ, đến nỗi họ đuổi ra ở bên ngoài trại quân của Ngài, và xem Ngài như một người tội lỗi. Mà, “Ngài đã trở nên tội lỗi vì chúng ta.”

⁹³ Bây giờ, sau hàng trăm năm, vâng, gần hai ngàn năm, Ngài thăm viếng trại họ lần nữa, dựa theo Lời đã hứa của Ngài mà Ngài sẽ làm trong những ngày sau rốt. Ngài thăm viếng trại quân lần nữa. Ngài thăm viếng trại quân, để bày tỏ Lời này ngày nay.

Giống như Ngài thăm viếng trở lại trong thời đó, và Ngài đã hiện ra trong thời Môi-se. Đó không phải là Môi-se làm việc ấy; Môi-se là con người. Chính là Đấng Christ.

⁹⁴ Hãy nhìn xem Giô-sép, cuộc đời ông; được cha yêu thương, bị các anh mình ghét, bởi vì ông là người nhìn thấy công việc xấu của các anh. Và họ ghét ông, vô cớ. Đó là lý do duy nhất họ có thể ghét ông.

Hình bóng hoàn hảo của ngày hôm nay, một cách chính xác. Giáo hội, một lần nữa, họ ghét những điều thuộc linh.

Và chúng ta thấy rằng ông bị bán gần ba mươi miếng bạc, tưởng rằng chết. Bị đem đi và bị bỏ vào nhà tù; giống như Chúa Jêsus trên thập tự giá. Một người hư mất, và một người được cứu; rồi được nhắc lên ngai bên tay phải Pha-ra-ôn. Hoàn toàn chính xác cách Chúa Jêsus đã làm.

⁹⁵ Đó là Đa-vít, đi trên đường, khóc lóc, vị vua bị chối bỏ; ngồi trên núi, khóc về Giê-ru-sa-lem. Đó không phải là Đa-vít. Con của Đa-vít, vài trăm năm sau đó, cũng ngồi trên đồi ấy khóc bởi vì

Ngài là Vua bị chối bỏ giữa vòng dân sự của Chính Ngài. Đó là Đấng Christ, luôn luôn vậy.

Và, ngày nay, khi đã được nói tiên tri rằng Đấng Christ phải vào trại quân, quý vị biết điều gì đã xảy ra? Nó sẽ hoàn toàn giống như đã xảy ra lúc ấy. Nó phải xảy ra cách ấy, để ứng nghiệm những gì Lời ở đây hứa Ngài sẽ làm.

⁹⁶ Bây giờ nhớ rằng, Đấng Christ đã có trong thời Nô-ê. Đó là Christ, “Đức Chúa Jêsus Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi,” Lời bị chối bỏ của thời đại.

⁹⁷ Để ý, và lời tiên tri của Ngài trong Khải huyền chương 3, cho biết, khi Ngài đến trong thời sau rốt này, như Ngài đã nói tiên tri Ngài sẽ đến trong thời sau rốt này. Và Ngài đã thấy hội thánh Lao-đi-xê thế nào? “Giàu có, không cần gì cả.” “Và ngồi như một nữ vương mà không thể thấy buồn rầu.” “Và đuổi Ngài ra bên ngoài hội thánh,” không có ích cho Ngài. Ngài đi ra ngoài trại quân lần nữa. Nhưng lúc ấy nó không biết rằng mình lừa lồ, mù, và khốn khổ; mà nó không biết.

⁹⁸ Một lần nữa, nếu Ngài lại đến giống như cách Ngài đã đến lúc ấy, Ngài sẽ quở trách mọi người nữ mà mặc quần đùi. Ngài sẽ quở trách phụ nữ tóc ngắn quá vai, mặt mày tô vẽ, mọi người đàn ông mà để vợ mình làm những điều đó. Ngài sẽ đứng yên, Ngài sẽ phá đổ mọi giáo phái đã có, và phá đổ mọi tín điều chúng ta đã có. Anh chị em tin Ngài sẽ làm thế không? [Hội chúng nói, “A-men!”—Bt.] Chắc chắn Ngài sẽ làm. Đúng thế.

⁹⁹ Họ sẽ làm gì với Ngài? Đuổi Ngài ra bên ngoài trại quân. Chắc chắn họ sẽ không hợp tác với Ngài. Không, thưa quý vị!

¹⁰⁰ Bây giờ chúng ta thấy Ngài lần nữa, trong thời này, như Kinh Thánh đã nói Ngài sẽ, bị đuổi ra ngoài trại quân. Vì Ngài vẫn y nguyên, Lời, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi.

¹⁰¹ Họ—họ không muốn có Ngài. Họ chối bỏ Ngài lần nữa, với hội đồng của họ. Họ thích hơn, ngày nay, như họ đã làm lúc đó khi Ngài ở tòa xét xử. Và ngày nay, khi Lời bị xét xử, điều gì đã xảy ra? Họ đã chối bỏ Ngài lần nữa giống như họ đã làm lúc đó, và chấp nhận Ba-ra-ba, một kẻ sát nhân, thay vì Đấng Christ. Hội

đồng xét xử sẽ làm điều giống vậy. Và, ngày nay, bởi vì họ đã chối bỏ Lời và sự chứng thực hoàn hảo của thời đại, họ đã bán tháo và thích Ba-ra-ba hơn, Hội đồng Giáo hội Thế giới, kẻ giết Lời. [Băng trống—Bt.]

¹⁰² Họ chối bỏ Lời Ngài, chối bỏ phép báp-têm của Ngài, chối bỏ Quyền phép Ngài, chối bỏ những dấu lạ của Ngài. Và lại chấp nhận tín điều hay truyền thống, về việc mặc áo cổ áo tròn, và mọi thứ, tự làm ra các tín điều, và vân vân, họ đang cố gắng, nỗ lực làm những việc lành. Họ không được định trước có Sự Sống, từ ban đầu. Họ không tin điều nào.

“Kẻ nào biết Ta, cũng biết Cha Ta. Và như Cha đã sai Ta thế nào, thì Ta sai người thế ấy.” Đức Chúa Trời mà đã sai phái Đức Chúa Jê-sus hành động trong Chúa Jê-sus. Và Chúa Jê-sus mà sai phái anh chị em hành động trong anh chị em. “Kẻ nào tin Ta, thì cũng sẽ làm những công việc mà Ta làm. Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin lành cho mọi người,” da đen, vàng, trắng, nâu, bất kể họ có thể là gì. “Những người tin sẽ có những dấu lạ này.” Bao xa? “Khắp thế gian, và cho mọi người.”

¹⁰³ Một mục sư Báp-tít trẻ tuổi, cách đây không lâu ở Tucson, đến với tôi, nói, “Anh Branham, đây là rắc rối của anh. Anh đang cố gắng làm như đây là thời đại sứ đồ.” Anh nói tiếp, “Không có chuyện như thời đại sứ đồ ngày nay. Thời đại sứ đồ chấm dứt rồi.”

¹⁰⁴ Tôi nói, “Vậy à? Tôi không biết điều đó.”

Rồi anh ta nói, “Thế đấy, đúng vậy.”

Tôi nói, “Anh có chắc không?”

Anh ta nói, “Chắc chắn. Tôi tin chắc,” anh ta nói.

“Được rồi,” tôi nói, “làm thế nào anh lại nghĩ nó chấm dứt?”

Nói, “Điều đó dành cho các sứ đồ.”

¹⁰⁵ Tôi nói, “Phi-e-rơ nói, trong Ngày lễ Ngũ tuần. Anh có tin Lời người không?”

“Có, thưa anh.”

¹⁰⁶ “Người nói, ‘Hãy hối cải, ai nấy trong các ngươi, và chịu phép báp-têm trong Danh Đức Chúa Jê-sus Christ. Vì lời hứa này thuộc

về các người, con cái các người, và thuộc về hết thấy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.”

¹⁰⁷ Lời hứa này không thay đổi, chúng ta phải trở lại với nó! Bác sĩ Si-môn Phi-e-rơ đã viết một đơn thuốc. Kinh Thánh nói, “Trong Ga-la-át há chẳng có nhũ hương sao? Há chẳng có thầy thuốc ở đó sao?”

Ồ, anh chị em biết, nếu như anh chị em lấy toa thuốc của một bác sĩ. Khi ông ấy tìm thấy một căn bệnh trong cơ thể anh chị em, thì ông viết toa thuốc đó; tốt hơn anh chị em đáp ứng điều đó, đến được sĩ thật nào đó để mua đúng như toa thuốc đã cho. Bởi vì, ông ấy phải đưa vào rất nhiều chất độc, và rất nhiều chất giải độc, quá nhiều thứ mà cơ thể của anh chị em phải nhận lấy. Anh chị em thấy, ông ấy...Nó đã được thử và chứng minh rồi, và anh chị em phải theo toa thuốc đó. Nếu không, anh chị em làm theo bác sĩ lang băm nào đó đi lừa dối người khác với điều đó, mà không biết đo lường như thế nào là đúng trong y dược, ông ta sẽ giết chết anh chị em. Và nếu ông ta đưa quá nhiều sự non kém vào trong đó, nó sẽ không làm anh chị em khỏe mạnh được.

¹⁰⁸ Đó là vấn đề với nhiều quý vị bác sĩ. Quý vị đang lừa dối với đơn thuốc đó!

Phi-e-rơ nói, “Ta sẽ cho các người đơn thuốc đời đời, cho các người, và cho con cháu các người, và hết thấy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.” Không phải, “Hãy đến và gia nhập.” Nhưng, “Hãy hối cải, ai nấy trong các người hãy ăn năn, và chịu phép báp-têm trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ để được tha tội mình, và sẽ nhận những kết quả,” a-men, “nhận Thánh Linh. Vì lời hứa, đơn thuốc này, là dành cho các người, và cho con cái các người.”

Bây giờ, một số trong quý vị là những thầy lang băm, hãy dừng viết những toa thuốc giả kia nữa. Hiểu không? Quý vị đang giết người của mình. Ừ-m. Đó là lý do Thuốc thật không đến với họ. Vâng.

¹⁰⁹ Anh chị em biết, trên cùng một đơn thuốc này, làm thế nào bác sĩ tìm ra phương thuốc của mình. Họ luôn luôn lấy và...Các

nhà khoa học cố gắng thử nghiệm tìm ra điều gì đó, rồi họ đưa nó cho một con chuột lang uống thử trước, để xem thuốc đó có giết chết nó hay không.

Và rồi, anh chị em biết đấy, thuốc men, đã có cơ hội dùng. Anh chị em, anh chị em có thể trở nên khỏe mạnh, và nó cũng có thể giết chết anh chị em, đấy, bởi vì, có lẽ, tất cả mọi người không giống như chuột làm thí nghiệm.

Vì thế, nhưng có một điều về đơn thuốc này, nó dành cho tất cả mọi người.

¹¹⁰ Và, thế thì, bất cứ bác sĩ thật tốt nào mà không...có nhiều tin tưởng vào thuốc của chính mình, ông ta sẽ không yêu cầu người nào khác. Một số của họ thì khá hèn nhát kiếm một người tù với giới hạn đời sống, để thử toa thuốc đó, và rồi cho người đó được tự do nếu anh ta sống qua điều đó.

¹¹¹ Nhưng, trong chỗ này, chúng ta đã có một Bác Sĩ đích thực. Ngài đến, mang theo toa thuốc, là chính Ngài. Hiểu không? “TA LÀ.” Không phải, “Ta sẽ là.” “Ta là sự sống lại và Sự Sống,” Đức Chúa Trời phán. “Kẻ nào tin Ta, thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi. Còn ai sống và tin Ta sẽ chẳng bao giờ chết.” Ma-thê đã nói...Ngài phán, “Người tin người này không?”

¹¹² Bà thưa, “Vâng, lạy Chúa, tôi tin Ngài là Đấng Christ đã đến thế gian. Cho dù những người khác gọi Ngài thế nào đi nữa, tôi đã thấy điều đó!”

¹¹³ Tại đồi Gô-gô-tha, Ngài đã tự tiêm, cho chính Ngài. Và vào buổi sáng Phục sinh, sự chết không thể cầm giữ Ngài. “Ta là sự sống lại và Sự Sống.” Họ đã tiêm sự chết đã ở trong Ngài, nhưng Ngài sống lại, chiến thắng trên sự chết, âm phủ, và mồ mả. Ngài đã tự tiêm, cho chính Ngài.

Và Ngài đã sai phái những bác sĩ viết đơn thuốc, những người mà đã có sự bày tỏ Ngài là Ai.

“Người ta nói Ta, Con Người là ai?”

¹¹⁴ Phi-e-rơ thưa rằng, “Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống.”

¹¹⁵ Ngài phán, “Phước cho người, hỡi Si-môn. Người đã có điều đó lúc này. Ta ban cho người các chìa khóa Nước Trời. Hễ điều gì

người buộc dưới đất, thì Ta sẽ buộc trên Trời. Nếu điều gì người mở dưới đất, thì Ta sẽ mở ở trên Trời.”

¹¹⁶ Và vào Ngày lễ Ngũ tuần, khi người ta nhìn thấy tất cả điều này xảy đến, ông nói...Họ nói, “Chúng tôi có thể làm gì để được sự tiêm chủng này?”

¹¹⁷ Ở đây ông đã đọc toa thuốc. “Bây giờ ta sẽ viết một toa thuốc. Nó dành cho các người, và cho con cái các người, và thuộc về hết thấy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.”

Đừng thờ ơ với toa thuốc này; các bạn sẽ chết! Họ thực hiện nó quá yếu ớt ngày nay, cho đến nỗi nó chẳng còn gì ngoài nước lạnh giáo phái, đúng thế, chất lỏng ướp xác nào đó họ tiêm vào một xác chết để làm cho nó chết nhiều hơn.

Ồ, nhưng, hỡi anh em, có một sự xúc dầu đích thực! Đó là dầu thơm xứ Ga-la-át. Nó được dành cho sự chữa lành linh hồn. Đừng thờ ơ với toa thuốc đó. Hãy nhận lấy toa thuốc đã được chép, và Đức Chúa Trời có trách nhiệm với Lời Ngài; không bắt buộc với những tín lý, hay giáo điều, hay giáo phái. Ngài có trách nhiệm với Lời Ngài. Hãy làm theo toa thuốc, đó là điều cơ bản trước tiên. Hãy bắt đầu đi, rồi bạn được ký và sẵn sàng để đi làm việc.

Chú ý, “ở bên ngoài trại quân.”

¹¹⁸ Họ đã chọn một Ba-ra-ba ngày hôm nay. Khi Phúc âm đi qua đi lại, khắp nơi trên thế giới, những dấu kỳ phép lạ lớn đi kèm sự phục hưng, nhưng, thay vì đi vào và cố gắng làm điều đó, họ đang gia nhập ngay với Ba-ra-ba. “Trước khi chúng ta sẽ có điều vô lý này, và vân vân, trong nhà thờ chúng ta, chúng ta sẽ là hạng nhất giống như họ.” Bây giờ họ có Rô-ma và tất cả những người họ với nhau, một Ba-ra-ba. Để ý, chúng ta ở trong trại lớn đó rồi.

¹¹⁹ Chúng ta được mời để ra ngoài trại đó. “Đức Chúa Jêsus cũng vậy, đã chịu khổ tại ngoài cửa thành, để Ngài có thể lấy Huyết Chính Ngài làm cho dân nên thánh. Vậy nên chúng ta hãy đi với Ngài ra ngoài cửa thành,” xem nào, “đồng chịu điều sỉ nhục của Ngài.”

¹²⁰ Ngài đã chịu sỉ nhục vì điều gì? Không phải bởi vì Ngài là người Giám Lý hay Báp-tít, tôi cam đoan với quý vị điều đó; không phải vì Ngài là người Pha-ri-si hay là Sa-đu-sê. Mà bởi vì Ngài là Lời được chứng thực.

¹²¹ “Đồng chịu điều sỉ nhục của Ngài,” vì (điều gì?) Lời được chứng thực. Đúng thế. Đó là những gì Ngài đã làm. Ngài phán, “Nếu Ta không làm công việc Cha Ta, thì đừng tin Ta; nếu Ta không phải là câu trả lời cho mọi thắc mắc Kinh Thánh.”

¹²² Chúa Jê-sus của Tân Ước là Đức Giê-hô-va của Cựu Ước. Hoàn toàn chính xác! Tôi tin, như tôi đã nói với quý vị ở đây lúc này, cách đây một thời gian, hay nơi nào đó trong một buổi nhóm. Có thể không phải ở đây. “Đức Giê-hô-va của Cựu Ước là Chúa Jê-sus của Tân Ước.” Quý vị nhớ điều—điều—điều...

Khi tôi định đi săn bắn sóc nhám sáng hôm đó, và nó ở đó đấy, ba cái đuôi lớn chúng chạy ra một lần ở ngoài đó, ngay trên núi; tôi dừng đó và nhìn xem. Tôi kéo lại gần và lấy mũ xuống, để cây súng xuống, đi lên đó. Và một Tiếng làm lay động khu rừng, nói, “Chúa Jê-sus của Tân Ước là Đức Giê-hô-va của Cựu Ước. Hãy giữ vững đức tin.” Vậy ngay dưới đó có những con sóc hiện ra, rồi, chúng xuất hiện khi ở đó không có con nào. Đó là Sự thật. Hiểu không? Đúng. Vì thế, Đức Chúa Trời biết, trước Đấng mà tôi đứng, đó là Sự thật về điều ấy. Đúng thế. Nó là sự thật.

¹²³ Ngay dưới Kentucky; và có nhiều người đang ngồi ngay tại đây tối nay, đã hiện diện ở đó khi nó xảy ra lần nữa, sự việc giống như vậy. Vâng. Chúng ta biết đó là Sự thật; Chúa Jê-sus của Cựu Ước!

¹²⁴ Giống như người Trung Hoa đầu tiên đến đây, họ không biết đọc cũng không biết viết ngôn ngữ chúng ta, nhưng họ là những người giặt ủi quần áo tuyệt vời. Và vì vậy nên họ...Quý vị đi đến tiệm giặt ủi người Trung Hoa. Người ấy chỉ có vài mảnh giấy trắng nhỏ, sạch sẽ. Người ấy không thể đọc một chữ gì, và ông ta biết quý vị cũng không thể đọc nếu ông viết. Vì thế, khi quý vị đến, ông ấy lấy mảnh giấy trắng nhỏ này, điều gì đó nói lên sự đặt hàng này, nói, ngay tại đây, và ông ấy xé nó theo cách nào đó như *thế*. Bấy giờ, ông ấy đưa cho quý vị một mảnh, và giữ lại mảnh giấy kia. Và rồi khi quý vị trở lại lấy quần áo giặt, thì người

ấy nói, “Đưa tôi xem mảnh giấy của anh.” Và người ấy lấy chúng; nếu ghép lại nó khớp với nhau, thì đúng. Quần áo bẩn của quý vị đã được giặt sạch sẽ được trả lại.

125 Và Chúa Jêsus phù hợp với mọi lời tiên tri; mọi phác thảo của Giê-hô-va của Cựu Ước là Chúa Jêsus của Tân Ước. Ngài phù hợp mọi điều.

Xin cho tôi nói điều này với lòng kính sợ và tôn quý, nhưng yêu thương, nhưng thành thật biết rằng tôi đang đứng ở đâu. Sự điệp của thời đại này đã ứng nghiệm với mọi điều Kinh Thánh nói về trong thời đại này. Vậy, nếu quý vị có những áo quần dơ, hãy gom lại. Ừ-m. Quý vị đã được rửa sạch trong Huyết Chiên Con chưa?

126 Để ý, “đồng chịu sỉ nhục của Ngài,” bởi vì Ngài là Lời đã được minh chứng. Như trước đã có, bây giờ cũng vậy, Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi. Hê-bơ-rơ 13:12 và 13. Chúng ta thấy Hê-bơ-rơ...8, 13:8 cũng vậy. “Đồng chịu điều hổ thẹn của Ngài,” về Phúc âm.

127 Đồng chịu sỉ nhục vì Danh Ngài! Ngài phán, “Ta đã đến trong Danh Cha Ta.” Danh của Cha là gì? Ngài đến trong Danh Cha Ngài. Phán, “Ta đến trong Danh Cha Ta và các người không tin nhận Ta.” Ồ? Danh Cha là gì? Tôi nghĩ quý vị nên biết. Hiểu không?

Đồng chịu sỉ nhục vì Lời. Điều đó luôn luôn xảy ra ngoài trại của họ. Họ bác bỏ Nó. Anh em sẽ bị cười chê, và làm trò cười.

128 Và, ngày nay, nơi tôi đã từng bắt đầu khắp đất nước...Tôi không nói về chính mình; làm ơn đừng nghĩ đây là một việc cá nhân. Nhưng, thời gian của tôi đã hết, và tôi còn ở đây khoảng mười trang. Anh em có thể hiểu những gì còn lại ở đây, đây, đây, được rồi, về những ghi chú. Nhưng, hãy lắng nghe. Trước tiên khởi đầu...

129 Anh chị em có để ý Chúa Jêsus khi Ngài bắt đầu thi hành chức vụ không? “Ồ, Thầy trẻ tuổi.Ồ, Ngài là một Người tuyệt vời! Hãy đến với cách chúng tôi. Đến giảng đạo cho chúng tôi.”

¹³⁰ Nhưng một ngày kia Ngài ngồi xuống với họ, và Ngài phán, “Ai không ăn thịt của Con Người, và không uống Huyết Ngài, thì không có Sự sống trong các người.”

¹³¹ Anh chị em nghĩ những tiến sĩ và những người học thức của đám đông kia đã nghĩ gì? “Người Này là quỷ hút máu người.” Hiểu không? “Ngài muốn các người uống máu người. Điều đó quá rõ với chúng ta. Hãy tránh xa Người. Họ...những thầy tế lễ nói Ngài bị điên; tôi tin điều đó.” Và Kinh Thánh nói họ đã bỏ đi.

¹³² Lúc đó Ngài đã có bảy mươi thầy giảng được phong chức. Ngài phán, “Ta không thể có họ.”

Vì thế Ngài nhìn quanh đến họ, Ngài phán, “Các người sẽ nói gì khi các người nhìn thấy Con Người lên Trời mà từ nơi đó Ngài đến?” Vậy thì, Ngài chẳng bao giờ giải thích những điều này. Ngài cứ để mặc họ. Hiểu không?

¹³³ Và họ hỏi, “Con Người à? Cái gì? Chúng ta ăn chung với Người. Chúng ta đánh cá với Người. Chúng ta ở trên bờ với Ngài. Chúng ta đã thấy qua cái nôi Người nằm. Chúng ta biết mẹ Người. Chúng ta biết anh em Người. Ai có thể tin nhận điều như thế Này?”

Và Kinh Thánh chép, “Họ không còn đi chung với Ngài nữa.”

¹³⁴ Lúc đó Ngài quay lại nhìn Phi-e-rơ và những người trong bọn họ, phán rằng, “Ta đã chọn mười hai người, mười hai người trong các người.” Vậy thì, từ hàng ngàn người, Ngài giảm xuống mười hai người. Ngài phán, “Ta đã chọn mười hai người. Thế thì, một trong các người là quỷ. Ta đã biết điều này, từ lúc ban đầu.” Ngài phán, “Bây giờ các người có muốn đi với họ không?”

Ngài không cần dụ họ như trẻ thơ hay con vật cưng, mà nói, “Tôi sẽ cho các anh làm chấp sự nếu các anh gia nhập giáo hội tôi.” Hiểu không? Không có một mục đích vụ lợi. Ngài chẳng hề giải thích điều đó. Các môn đồ cũng không giải thích điều đó.

Nhưng, anh em nhớ, Ngài đã phán với họ, “Ta đã biết các người trước khi sáng thế. Ta đã định trước cho các người nhận lấy sự vui mừng với Ta.” Hiểu không? Thế đấy, “trước khi sáng thế,” được định trước.

¹³⁵ Những sứ đồ kia đứng đó thật lạnh lùng. Họ không thể giải thích làm sao họ ăn thịt Ngài và uống Huyết Ngài. Họ cũng không thể hiểu làm sao Ngài giáng xuống, khi Ngài đã ở với họ suốt cả thời gian. Ngài không thể giải thích điều đó. Người ta không thể giải thích nó. Không ai có thể giải thích điều đó.

Nhưng Phi-e-rơ nói những lời đáng chú ý. Không ngạc nhiên khi Ngài ban cho Phi-e-rơ các chìa khoá. Ông nói, “Lạy Chúa, chúng tôi sẽ đi với ai? Chúng tôi đều tin. Chúng tôi biết rằng Ngài, và chỉ một mình Ngài, là sự chứng thực của Lời được hứa ngày nay. Chúng tôi biết chỉ mình Ngài có Lời của Sự Sống. Chúng tôi không thể giải thích những điều này, nhưng chúng tôi tin Nó, dù sao đi nữa.”

¹³⁶ Ma-thê nói, “Anh tôi đã chết. Anh ấy đang nằm trong mộ. Anh ấy đã bị thối rữa; anh ấy có mùi hôi thối. Lạy Chúa, nếu có Ngài ở đây, thì anh tôi hẳn không chết. Nhưng bây giờ, bất kỳ điều gì Ngài kêu cầu Đức Chúa Trời, thì Đức Chúa Trời ban điều ấy cho Ngài.” Ô, chao ôi!

¹³⁷ Ngài phán, “Ta là sự sống lại và Sự Sống. Kẻ nào tin Ta, thì sẽ sống, mặc dù đã chết rồi. Còn ai sống mà tin Ta, sẽ không bao giờ chết. Người tin điều này chẳng?”

¹³⁸ Nàng trả lời, “Vâng, thưa Chúa. Tôi không thể giải thích, nhưng tôi tin. Tôi tin Ngài là Đấng Christ đã đến thế gian. Tôi tin, bởi lời Kinh Thánh, rằng Ngài đáp ứng phẩm chất Đó.”

¹³⁹ Ngài hỏi, “Người chôn anh người ở đâu?” Ô, chao ôi! Điều gì đó phải xảy đến. Mọi sự đến với nhau đúng lúc. Hiểu không?

¹⁴⁰ Ngài bước đi đến mộ. Kinh Thánh nói, “Ngài chẳng có hình dung đẹp đẽ để chúng ta ưa thích.” Có lẽ là một Gã lưng gù, nhỏ bé, đứng với đôi vai gù, mệt mỏi và kiệt sức vì đi bộ.

Ngài phán, “Hỡi La-xa-rơ, hãy ra!” Và một người đã chết, bốn ngày, sống lại đứng trên đôi chân mình.

¹⁴¹ Một phụ nữ Khoa học Cơ-đốc. Tôi xin lỗi nếu tôi làm tổn thương tình cảm của quý vị; tôi không có ý đó. Một phụ nữ Khoa học Cơ-đốc, ngay từ hội thánh này, đã gặp tôi ở ngoài kia ngày nọ. Và bà ta nói, “Ông Branham,” bà nói, “tôi thích sự giảng dạy của ông, nhưng có một điều ông nói quá đáng!”

Tôi hỏi, “Điều gì vậy?”

Nói, “Ông khoe khoang khoác lác quá nhiều về Chúa Jêsus.”

¹⁴² Tôi nói, “Tôi hy vọng đó là tất cả điều Ngài chống lại tôi.” Hiểu không? Hiểu không? Hiểu không?

¹⁴³ Bà ta nói, “Ông cho Ngài là Thần.” Đấy, họ không tin Ngài là Thần. Họ tin Ngài chỉ là một người bình thường, giáo sư giỏi, triết gia. Nói, “Ông làm cho Ngài thành Thần thánh. Mà Ngài không phải Thần thánh.”

¹⁴⁴ Tôi nói, “Ồ, vâng, Ngài là.”

Bà ta nói, “Nếu tôi chứng minh với ông, bằng Kinh Thánh của chính ông, Ngài không phải là Thần, ông sẽ tin chứ?”

¹⁴⁵ Tôi nói, “Kinh Thánh của tôi nói vậy, tôi—tôi tin Lời ấy. Đó cho biết Ngài là Ai.”

Và bà ấy nói, “Trong Tin lành Giảng, chương thứ 11, khi Chúa Jêsus đến mộ của La-xa-rơ, Kinh Thánh nói Ngài đã khóc.”

Tôi nói, “Điều đó thì có liên quan gì?”

Bà ta nói, “Ồ, điều đó chỉ cho thấy Ngài không phải Thần.”

¹⁴⁶ Tôi nói, “Bà thật sự không hiểu Người đó là Ai. Ngài là cả Đức Chúa Trời và con người. Và như một con người, khóc, khi Ngài khóc cho nỗi đau buồn của họ. Nhưng khi Ngài đứng và phán, ‘Hỡi La-xa-rơ, hãy ra,’ và một người đã chết, bốn ngày, lại đứng trên đôi chân của mình, đó còn hơn một con người.” Vâng, thưa quý vị! Vâng, thật vậy!

¹⁴⁷ Và tôi thường diễn đạt, khi Ngài đi xuống núi vào đêm đó, đói, Ngài là con người. Ngài đói sáng hôm sau. Ngài là con người. Nhưng khi Ngài lấy hai cái bánh và năm con cá, và nuôi năm ngàn người, còn thừa bảy giỏ đầy, đó còn hơn là một con người. Vâng, thưa quý vị. Ngài là một con người, trên thập tự giá, khi Ngài kêu khóc, “Đức Chúa Trời Tôi ôi, sao Ngài lìa bỏ Tôi?” Khi Ngài kêu, “Hãy cho Ta uống,” và họ đã cho Ngài uống giấm và mật đắng, Ngài là con người, biết khóc. Nhưng vào buổi sáng Phục sinh, khi Ngài bẻ gãy mọi ấn của sự chết, âm phủ, và mộ địa, và sống lại, Ngài còn hơn một con người.

148 Ngài là một con người buổi tối hôm đó, nằm ở sau thuyền nhỏ nơi mà Ngài cùng các môn đồ ở ngoài biển khơi, và hàng vạn con quỷ biển sẽ chìm Ngài xuống. Ừ-m. Ở ngoài đó trong chiếc thuyền cũ kỹ nhỏ bé, giống như cái chai không đậy nút ở ngoài đó, như thế; Ngài quá mệt, thậm chí không thể đánh thức Ngài dậy. Ngài là một con người khi Ngài ngủ. Nhưng khi Ngài đặt chân lên mé thuyền, rồi ngược lên và phán, “Hãy yên đi, lặng đi,” thì gió bão và sóng biển vâng lệnh Ngài, đó còn hơn là con người. Đó là Chúa Trời!

Không lạ gì một nhà thơ đã viết:

Sống Ngài yêu tôi; chết, Ngài đã cứu tôi;
 Chôn, Ngài mang tội lỗi tôi cách xa;
 Sống lại, Ngài xưng công bình nhưng không
 mãi mãi;
 Ngày nào đó Ngài đến, Ồ ngày vinh hiển thay!

149 Vâng, thưa quý vị! Hãy đi ra ngoài trại quân. Tôi không quan tâm nó phải trả giá điều gì.

Tôi sẽ vui mang thập tự giá này
 Cho đến khi sự chết sẽ để tôi tự do;
 Rồi về Nhà, được đội vương miện,
 Vì có một vương miện sẵn dành cho tôi.

150 Để kết thúc, tôi sẽ nói điều này. Tôi đã đọc cách đây không lâu, về một quan án. Ông ta là một người công bình, một người tốt, được nhiều người yêu mến. Và có một đám người trong thành phố đã nghĩ rằng họ có thể chấp nhận bất kỳ thứ gì, vì thế, họ đã có nhiều, vì thế họ mở cửa một nhà chứa, điều hành một cửa hàng bán rượu, rượu, mọi thứ giống như thế. Điều đó bất hợp pháp. Và họ bị luật pháp bắt, người thuộc liên bang đó, và đưa ra tòa xét xử. Và khi tất cả mọi người trong thành phố, những phố nhỏ tập trung lại, họ biết người đàn ông này đã làm nhiều việc quanh đó, đã điều hành nhà thổ đó. Và họ—họ, bồi thẩm đoàn, thấy người này phạm tội, bởi vì ông đã bị bắt quả tang. Vì thế quan tòa tìm thấy người kia có tội, và kết án tù trong nhiều năm, không có khế ước, không chống án hay bất cứ điều gì, người ấy bị đưa đi, bởi vì đó là điều luật pháp tuyên án.

¹⁵¹ Những người ở bên ngoài tòa án kéo đến quan tòa, và nói, “Ông biết gì không? Mọi người trong thành phố này sẽ ghét ông!” Họ nói, “Người ta ghét ông vì ông làm quyết định ấy về người đó.” Hết thấy họ là những người đánh bạc, chính họ. Và nói, “Chúng—chúng tôi hết thấy sẽ ghét ông. Chúng tôi sẽ không bao giờ bầu chọn lại ông nữa. Chúng tôi sẽ chẳng bao giờ có một người bỏ phiếu cho ông,” họ la ó khi ông đi xuống đường.

¹⁵² Ông đứng một phút, rồi nói, “Hãy để tôi nói một lời.” Ông nói, “Tôi đã làm đúng nhiệm vụ của tôi. Người đó phạm tội, cho dù anh ta là ai đi nữa. Và tôi phải kết án anh ta theo luật pháp mà tôi đã thề tôi sẽ giữ.”

Người đó nói, “Ông bị ghét trong thành phố này!”

¹⁵³ Ông nói, “Nhưng tôi được yêu mến thật nhiều ở nhà, bởi những người của tôi.”

¹⁵⁴ Chúng ta có thể cũng nghĩ như vậy, nếu quý vị tha thứ sự diễn đạt ấy. Tôi đã ủng hộ cho những gì tôi đã được cứu để thực hiện, nắm giữ Lời này của Đức Chúa Trời. Tôi biết những giáo phái ghét tôi vì những điều mà tôi nói, nhưng tôi được yêu mến vô cùng ở Nhà Ngài, giữa dân sự Ngài.

Chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁵⁵ Chúa Jêsus ôi, chúng con có thể bị thế gian này ghét, nhưng được Cha yêu. Xin giúp chúng con, Chúa yêu dấu ôi. Xin giúp những người này, hầu cho mỗi người trong họ, Chúa ôi, hầu cho ơn phước Ngài sẽ ở trên họ. Xin cho chúng con đi ra ngoài trại quân giờ này. Xin để chúng con đi ra ngoài ý riêng của mình. Xin để chúng con hành động bởi tư tưởng của Chúa. Và Kinh Thánh dạy điều này, “Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có.” Vì thế xin cho chúng con nghĩ những ý nghĩ Ngài, không phải là ý riêng của chúng con, bởi vì phần lớn thời gian chúng con sai lầm. Vậy, để tin chắc, xin để tâm trí Ngài yên nghỉ trong chúng con. Và tâm trí Ngài là làm theo ý Cha và ý Cha sẽ là Lời được hứa của Ngài.

¹⁵⁶ Xin để cho chúng con đi ra ngoài trại quân, tối nay, Chúa ôi, và tìm thấy Chúa Jêsus. Chúng con sẽ không bao giờ tìm thấy Ngài bởi việc gia nhập giáo hội. Chúng con sẽ không bao giờ tìm

thấy Ngài bởi việc bắt tay với mục sư nào đó, hay—hay ký vào tín điều nào đó, hoặc điều gì đó mà chúng con hứa, đi học trường Chúa nhật rất nhiều ngày trong năm, vân vân. Chúng con sẽ chỉ tìm thấy Ngài trong Lời, bởi vì Ngài là Lời.

¹⁵⁷ Và như chúng con thấy ngày này đã được hứa, rằng Ngài sẽ bị ở bên ngoài trại, bị đuổi ra lần nữa; vậy thì xin để chúng con đi ra ngoài trại quân, sẵn sàng đồng chịu sỉ nhục với Ngài; bị thế gian này ghét chúng con, nhưng được yêu mến bởi Đấng Mà đã mời gọi chúng con tới Trại. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

¹⁵⁸ Nếu có những người ở đây mà không biết Ngài, và chưa bao giờ đi ra ngoài trại của chi hội nào đó, tuy nhiên quý vị xưng nhận là Cơ-đốc nhân. Nhưng khi quý vị nói, “Những điều này, tôi tin, là dành cho thời khác,” điều đó cho thấy nó không thể là Chúa Thánh Linh.

Làm sao một người được đầy dẫy Thánh Linh mà lại chịu báp-têm dùng danh “Cha, Con, Thánh Linh”? Trong khi, Phao-lô, vị sứ đồ vĩ đại, đã nói rằng, “Nếu một Thiên sứ đến từ Trời...” Quý vị có thể đã làm điều đó, một lần, mà không biết sự khác biệt nào. Những người đó đã làm điều ấy, không biết sự khác biệt, trong Công vụ 19. Nhưng đã nói, “Một thiên sứ giảng điều gì khác, hãy để người đó bị rửa sạch.”

Làm sao quý vị có thể chấp nhận tín điều nào đó, hay học thuyết nào đó, điều gì khác, khi Kinh Thánh đã nói, “Lời hứa dành cho các ngươi,” điều này giống như vậy, “phép báp-têm thật của Chúa Thánh Linh”?

¹⁵⁹ Làm sao Chúa Thánh Linh, mà đã viết Lời, ở trong quý vị, lại chối bỏ Lời? Làm sao Nó có thể chối bỏ, khi Chính Thánh Linh đã nói, “Nếu người nào đó thêm một từ vào Lời này, hay bớt đi điều gì khỏi Nó, thì Ta sẽ cất lấy phần họ khỏi Sách Sự Sống”? Làm sao Thánh Linh có thể bớt đi điều gì khỏi Lời, hay thêm điều gì vào Lời?

¹⁶⁰ Hỡi bạn, cả ở đây và trong thế giới không thấy được mà bằng ghi âm sẽ phát đi, không nhìn thấy được với chúng ta lúc này, hãy để Sứ điệp buổi sáng hôm nay về những lời giảng dạy đi sâu vào tâm khảm bạn, nhìn thấy chúng ta ở đâu. Nếu quý vị chưa bao

giờ nhận lấy toa thuốc này mà tôi đã nói cách đây một lát, quý vị sẽ nhận nó chứ? Chúng tôi ở đây làm mọi thứ mà chúng tôi có thể làm cho quý vị, để giúp đỡ quý vị.

¹⁶¹ Tôi chỉ là một nhân chứng. Tôi chỉ là người vận động bầu cử. Như chúng ta ở Louisville lúc này, hội—Hội đồng Dân chủ của Kentucky, họ...Họ đang xây dựng bục giảng cho người được bầu của họ. Tôi cũng đang xây một bục giảng cho Chúa tôi. Quý vị sẽ tiếp nhận Ngài, làm chủ của mình, tối nay không?

¹⁶² Chúng ta cúi đầu, và cũng cúi cả lòng mình, trong giây phút này, mời anh chị em giơ tay lên và nói với Chúa. Không phải nói với tôi; tôi chỉ là con người. Hãy giơ tay lên với Chúa, nói, “Chúa ôi, xin thương xót con. Con thật sự muốn tất cả những điều này mà con đã nghe. Con muốn đi ra ngoài trại quân. Con không quan tâm đến những gì người nào nói.” Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Chao ôi, những bàn tay, những bàn tay giơ lên! “Tôi muốn đi ra ngoài trại quân. Cho dù tôi phải trả giá thế nào đi nữa, tôi sẽ mang thập tự giá và làm chứng mỗi ngày. Tôi sẽ đi ra ngoài trại quân. Cho dù mọi người nói gì về tôi đi nữa, tôi muốn đi theo Ngài ra ngoài trại quân. Tôi sẵn sàng đi.”

¹⁶³ Lạy Cha trên Trời, Cha đã thấy những bàn tay ấy. Có lẽ một trăm người, hoặc nhiều hơn nữa, ở trong tòa nhà này, đã giơ tay lên. Chúa ơi, có Người nào đó ở gần họ giờ này, Người nào khác, Bản Thân của Đấng Christ, mà mắt thường không thể nhìn thấy, và đã làm cho họ có một quyết định. Trong đời sống riêng của họ, họ biết khi nhìn vào gương soi, họ thấy có điều gì đó sai sót. Và họ muốn cuộc đời họ được làm hình bóng theo lời hứa của Chúa, và họ đã giơ tay mình lên với sự chân thành sâu sắc. Xin giúp đỡ họ, Chúa ôi, để vào cửa vĩ đại tối nay, đến chuồng chiên. Xin cho họ vào bên trong cách êm dịu khiêm cung. Xin nhậm lời. Họ là của Ngài, Chúa ôi. Xin giải quyết với họ.

¹⁶⁴ Bây giờ, họ không thể có quyết định đó, họ không thể đã giơ tay lên, mà không có những điều gì đó siêu nhiên. Nó cho thấy có một sự sống ở đâu đó. Vì, theo khoa học, thuyết vạn vật hấp dẫn sẽ kéo tay chúng con xuống. Nhưng có điều nào đó đã đập vào tâm trí họ, để làm họ từ chối định luật hấp dẫn và đưa bàn tay

lên hướng về Đấng Sáng Tạo ra họ. “Vâng, con muốn đi luôn mọi đường. Con muốn đi ra ngoài trại quân, tối nay.”

¹⁶⁵ Lạy Chúa, hồ báp-têm đã sẵn sàng cho hành động đầu tiên sau khi ăn năn, thì trước tiên là chịu phép báp-têm, và lời hứa để nhận lãnh Đức Thánh Linh. Trong những ngày sau rốt này, một sự kêu gọi trở lại với Đức tin ban đầu, toa thuốc ban đầu! Chúng con thấy quá nhiều người xa cách Đấng Christ, đang chết mất dưới những toa thuốc do con người làm ra này. Có lẽ họ rất tốt trong giáo phái của họ, nhưng, Chúa ôi, con—con cần có toa thuốc của Ngài.

Ngài là Bác Sĩ của chúng con. Có một Bác Sĩ. Có nhũ hương ở xứ Ga-la-át. Có một Thầy Thuốc ở đây, tối nay, để chữa lành mọi linh hồn ốm đau tội lỗi, chữa lành mọi thể chất con người. Bác Sĩ Đại Tài của mọi thời đại, là Đấng Tạo Hóa vĩ đại của các tầng trời và đất, mời Ngài, xin đến giờ này, ở giữa chúng con, và phán với chúng con. Trong Danh Đức Chúa Jêsus Christ.

¹⁶⁶ Trong khi mỗi người cầu nguyện trong lòng, “Lạy Chúa Jêsus, xin giúp con giờ này!” Và nếu quý vị chưa bao giờ chịu phép báp-têm, và quý vị tin chắc...Tôi chưa giảng về phép báp-têm. Nhưng quý vị tin rằng quý vị phải chịu phép báp-têm trong phép báp-têm Cơ-đốc, cách duy nhất mà bất kỳ Cơ-đốc nhân nào...

¹⁶⁷ Điều gì xảy ra nếu quý vị đến nơi Đó, chịu báp-têm trong cách nào khác, mà cũng Chúa Jêsus Đấng đã phán, “Kẻ nào bớt đi một Lời, hay thêm một lời, thì sẽ bị lấy ra phần họ về Sách Sự Sống”? Chúa Jêsus đã phán điều đó. Và Ngài phán, “Cả Kinh Thánh đều được soi dẫn và phải được ứng nghiệm.” Bây giờ quý vị biết sự khác nhau. Quý vị sẽ làm gì về điều đó?

¹⁶⁸ Ước gì quý vị chỉ có cảm xúc hay điều gì đó! Tôi tin vào cảm xúc. Ước gì quý vị chỉ nhảy múa ở trong Thánh Linh, nói tiếng lạ! Tôi tin vào điều đó. Nhưng nếu xa hơn, tâm linh bên trong nói với quý vị không đi theo Lời khi quý vị biết Nó đúng, thì có điều gì đó sai trật với linh ấy. Đó không phải Thánh Linh. Không thể vậy. Đấy, Nó sẽ chứng minh Lời của Chính Nó. Quý vị biết thế. Quý vị có thể sẵn sàng đến đây ngay bây giờ trong lúc chúng tôi đang cầu nguyện.

¹⁶⁹ Chúa Jêsus người Na-xa-rét ôi, xin đến gần giờ này và phán với mỗi tấm lòng. Con giao phó họ cho Ngài. Có lẽ họ là...Tất cả những bàn tay này, họ là những chiến tích của Sứ điệp, Chúa ôi, từ Ngài, và sự Hiện diện uy nghi vĩ đại của Ngài ở với chúng con bây giờ. Bất kỳ ai có sự nhạy bén của Thánh Linh có thể nói rằng Ngài đang ở đây, sự cảm nhận thiêng liêng vĩ đại này. Xin nhậm lời, Chúa ôi, ngay giờ này, nhơn Danh Chúa Jêsus Christ.

Bây giờ chúng ta cúi đầu.

¹⁷⁰ Nếu có người nào ở đây muốn chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, muốn ăn năn, muốn tìm kiếm phép báp-têm bằng Thánh Linh, có một phòng mở ra ở bên trái tôi; phụ nữ, đi vào bên phải. Sẽ có người ở đó hướng dẫn quý vị. Có những chiếc áo choàng mặc làm phép báp-têm đang chờ đợi, mọi thứ cần thiết ở đó.

¹⁷¹ Bây giờ, trong lúc chúng ta cứ cúi đầu, và hát. “Tôi có thể nghe...” Chúng tôi sẽ gặp lại quý vị.

HÃY ĐI RA NGOÀI TRẠI QUÂN VIE64-0719E

(Going Beyond The Camp)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 19 tháng Bảy, năm 1964, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org